BIBLIA KOLBRIN
(Cartea I)
”CARTEA CREAŢIEI”

Traducerea: Octavian Cocoş

Biblia Kolbrin, un text de înţelepciune egiptean-celtic vechi de 3600 de ani studiat în zilele lui Isus şi păstrat cu drag de generaţii de mistici celtici din Marea Britanie, are 11 cărţi, primele 6 sunt numite „*texte egiptene*” şi au fost scrise de academici egipteni în urma Exodului ebraic, iar ultimele 5 sunt numite „*texte- celtice*” şi au fost scrise de preoţii celtici în urma morţii lui Isus, resectiv:

1. BIBLIA KOLBRIN - Cartea I: *”Cartea Creaţiei”*
2. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a II-a: *”Cartea textelor compilate”*
3. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a III-a: *”Cartea pergamentelor”*
4. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IV-a: *”Cartea Fiilor focului”*
5. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a V-a: *”Cartea manuscriselor”*
6. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VI-a: *”Cartea preceptelor şi învăţăturile morale”*
7. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VII-a: *”Cartea originilor”*
8. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: *”Cartea crengii de argint”*
9. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IX-a: *”Cartea lui Lucius”*
10. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a X-a: *”Cartea Înţelepciunii”*
11. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a XI-a: *”Cartea Marii Britanii”*

© Biblioteca Spirituală

”CARTEA CREAŢIEI”

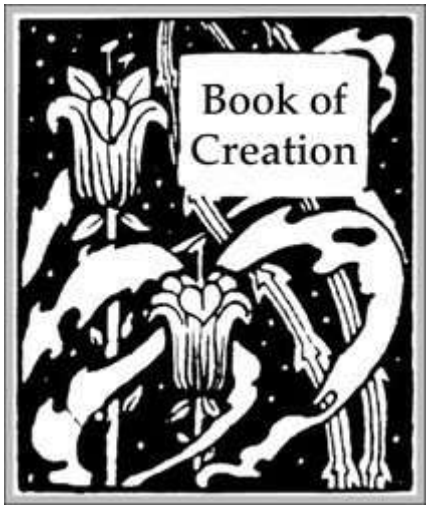

Numele ce poate fi rostit nu este numele acestei Fiinţe Măreţe, fiindcă aceasta nu are nume, ea este începutul şi sfârşitul, este dincolo de timp, muritorii nu o pot atinge, însă noi, în simplitatea noastră, o numim Dumnezeu.

CUPRINS

Capitolul I. - Creaţia
Capitolul II. - Naşterea omului
Capitolul III. - Distrugerea şi noua creaţie (recreația)
Capitolul IV. - Mânia lui Dumnezeu
Capitolul V. – Începuturile
Capitolul VI. - Dadam ŞI Lewid
Capitolul VII. - Herthew, fiul primului tată
Capitolul VIII. - Gwineva

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - CREAŢIA

1:1. Cunoaşterea fiinţelor muritoare este limitată de ignoranţa specifică muritorilor, iar capacitatea de înţelegere a fiinţelor muritoare este limitată de realitatea spirituală. Omul muritor ar da dovadă de nechibzuinţă dacă ar încerca să înţeleagă ceea ce se află mai presus de mintea lui, fiindcă aceasta este calea ce duce la neîncredere şi nebunie. Însă omul este om şi lui îi este sortit să caute mereu în afara sa, străduindu-se să apuce lucruri ce nu pot fi atinse. Aşa că din cauza frustrării pe care o simte, el va înlocui lucrurile neclare şi de neînţeles cu lucruri pe care le poate înţelege. Însă chiar dacă aceste lucruri reflectă realitatea în mod imperfect, nu este totuşi această reflexie deformată a realităţii mai valoroasă decât dacă nu am avea niciun fel de reflexie?

1:2. Pe Pământ nu există începuturi reale; pentru că aici se manifestă doar efecte, în timp ce cauza primordială se află în altă parte. Căci care om ar putea să spună ce a fost mai întâi, sămânţa sau planta? Însă adevărul este că nu a fost nici una, nici alta, fiindcă mai întâi a fost ceva diferit şi de sămânţă şi de plantă, iar acel lucru a fost şi el precedat de un altul. Întotdeauna există strămoşi până la începuturi, însă mai înaintea lor este doar Dumnezeu. Iată, aşadar, cum au fost spuse aceste lucruri în Marea Carte a Fiilor Focului.

1:3. Înainte să fie un început a existat doar o singură conştiinţă, conştiinţa Celui Veşnic, a cărui natură nu poate fi exprimată în cuvinte. A existat Un Singur Spirit, Spiritul Născut din El Însuşi, care nu se poate împuţina, Necunoscutul, Incognoscibilul, meditând de unul singur într-o tăcere profundă şi prolifică.

1:4. Numele ce poate fi rostit nu este numele acestei Fiinţe Măreţe, fiindcă aceasta nu are nume, ea este începutul şi sfârşitul, este dincolo de timp, muritorii nu o pot atinge, însă noi, în simplitatea noastră, o numim Dumnezeu.

1:5. Cel care a fost mai înainte de toate a existat singur în locuinţa Lui minunată de lumină necreată, care nu se stinge niciodată şi pe care niciun ochi nu o poate privi. Curenţii pulsatorii de lumină vie şi veşnică din interiorul Lui nu fuseseră încă eliberaţi. El nu se cunoştea decât pe sine însuşi; nu exista antagonism, nu se putea manifesta în nefiinţă, pentru că toată Fiinţa Lui era doar un potenţial neexprimat.

1:6. Marile Cicluri ale Veşniciei aşteptau să fie plăsmuite pentru a fi expulzate sub forma nesfârşitelor epoci de existenţă materială. Ele urmau să înceapă de la Dumnezeu şi să se întoarcă la El, după ce se vor fi manifestat într-o infinitate de modalităţi şi expresii.

1:7. Pământul încă nu exista; vânturile nu băteau în cerul de deasupra; munţii înalţi nu se ridicaseră, nici marele fluviu nu luase fiinţă. Totul era lipsit de formă, nemişcat, calm, tăcut, gol şi întunecat. Nu se dăduse niciun nume şi nu se prefigura nicio soartă.

1:8. Însă odihna veşnică este imposibil de suportat, iar potenţialul nemanifestat duce la frustrare. În pustiul atemporal şi-a făcut simţită prezenţa Singurătatea Divină, şi în felul acesta a apărut dorinţa de a crea, de a se cunoaşte pe Sine Însuşi şi de a se manifesta, ceea ce a dus la apariţia Iubirii lui Dumnezeu. Aşa că El a cugetat şi a făcut să apară în Sine Însuşi Pântecul Universal al Creaţiei, în care se găsea esenţa veşnică a spiritului adormit.

1:9. Esenţa a fost însufleţită de o pulsaţie a minţii lui Dumnezeu şi astfel a luat naştere un gând creator. Această putere care a fost generată a dus la apariţia luminii, din care s-a format o substanţă asemănătoare cu o ceaţă de praf invizibil. Aceasta a fost impregnată de Spiritul lui Dumnezeu şi s-a împărţit în două forme de energie, care au însufleţit haosul neantului din Pântecul Universal, făcând să iasă de acolo vârtejuri de substanţă. Din această activitate a luat naştere, aşa cum sar scânteile din foc, o varietate infinită de minţi spirituale, fiecare dintre ele având puteri creatoare.

1:10. S-a rostit apoi cuvântul de activare; ecourile sale mai vibrează încă, şi s-a produs o mişcare de agitaţie care a provocat instabilitate. A fost dată o poruncă, iar aceasta a devenit Legea Veşnică. Din acel moment, activitatea s-a desfăşurat într-un ritm armonios, căci inerţia iniţială fusese învinsă. Legea a separat haosul în curs de materializare de Dumnezeu, după care a stabilit limitele Sferelor Veşnice.

© Biblioteca Spirituală

1:11. Timpul nu mai dormea la pieptul lui Dumnezeu, pentru că acolo unde totul fusese neschimbător apăruse acum o schimbare, iar schimbarea înseamnă timp. Acum, în Pântecul Universal era căldură, substanţă şi viaţă, iar acesta era înconjurat de Cuvânt, care reprezintă Legea.

1:12. A fost dată porunca, „Fie ca lucrurile cele mai mici să le alcătuiască pe cele mai mari, iar cele care trăiesc doar o clipă să dea naştere veşniciei". Astfel, universul a apărut ca o condensare a gândului lui Dumnezeu, şi în felul acesta L-a ascuns de toate lucrurile cuprinse în creaţia Sa solidificată. Din acel moment, Dumnezeu a fost ascuns, însă El s-a reflectat mereu în creaţia Sa, chiar dacă într-o formă slab perceptibilă. A fost separat cu un văl de toate lucrurile care au ieşit din El. Actul Creaţiei nu se poate explica; sub Lege, acest lucru nu este posibil; secretele sale trebuie descoperite prin intermediul lucrurilor create.

1:13. Toate lucrurile sunt limitate prin natura lor; ele au un început, un mijloc şi un sfârşit. Un scop ce nu poate fi atins ar duce la o frustrare veşnică, însă universul a fost creat în mod intenţionat şi de aceea el trebuie să aibă un scop. Dacă s-ar sfârşi fără ca după el să mai urmeze ceva, asta ar însemna că Dumnezeul existent doarme, şi că nu-i pasă de activităţile universului. Însă El a înfăptuit o lucrarea măreaţă şi vie, care funcţionează potrivit Legii neschimbătoare.

1:14. Cuvântul creator fusese rostit; a urmat apoi o altă poruncă, iar puterea care a fost eliberată a lovit soarele şi i-a aprins faţa, astfel încât a strălucit cu putere şi a revărsat căldură şi lumină asupra surorii sale, planeta Pământ. Din acel moment, Pământul urma să trăiască sub protecţia fratelui său, bucurându-se de bunăvoinţa şi puterea lui.

1:15. Apele de pe faţa Pământului au fost strânse laolaltă, şi astfel au apărut suprafeţele de uscat. Când învelişul de apă s-a rostogolit înapoi, trupul Pământului a devenit instabil, cedând în faţa umezelii. Însă faţa soarelui a strălucit asupra surorii sale, planeta Pământ, aşa că uscatul trupului ei a devenit foarte dur. Umezeala şi aburul au dispărut. El i-a dat planetei Pământ un veşmânt de lână şi un văl de in subţire, ca să-şi îmbrace trupul cu simplitate. 1:16. Din Marele Pântec a ieşit la lumină Spiritul Vieţii, care s-a răspândit în Ceruri. El a privit spre planeta Pământ şi i-a văzut frumuseţea, şi umplându-se de dorinţă a venit din tărâmurile cereşti ca să o posede. Nu a venit paşnic, aşa cum vine un iubit, ci într-o manieră furtunoasă, ca şi cum ar fi vrut să o devasteze. Respiraţia lui a urlat în lungul văilor şi printre vârfurile munţilor, însă nu a putut afla locul unde se odihnea Spiritul ei. Ea se retrăsese, aşa cum se retrage o femeie în faţa forţei, pentru că puritatea nu trebuie posedată cu forţa. Însă ea dorea să simtă îmbrăţişarea lui, fiindcă dintre toate Corpurile Strălucitoare, această onoare îi revenea ei.

1:17. Soarele, văzând-o cât este de dezorientată, s-a luptat cu Spiritul Vieţii şi l-a biruit. Iar după ce l-a supus şi această luptă fundamentală a luat sfârşit, soarele a dat acest Spirit surorii sale. Iar acesta, odată ce a fost temperat şi liniştit, a început să mângâie apele planetei Pământ, făcând-o să se simtă stârnită. În mlaştini, la contactul uscatului cu două organisme acvatice, au apărut ouă măloase pline de forţă vitală. Soarele a dat şi el o căldură vitalizantă şi astfel pe faţa Pământului au început să se târască tot felul de fiinţe.

1:18. Praful uscatului a fost elementul masculin, iar ceaţa întunecată de deasupra apelor a fost elementul feminin, şi aceste elemente s-au unit şi s-au înmulţit. Primul l-a dat la iveală pe cel de-al doilea, şi împreună l-au născut pe al treilea. Planeta Pământ nu mai era virgină, iar Spiritul Vieţii a îmbătrânit şi a plecat. Planeta Pământ a rămas îmbrăcată ca o doamnă, într-o mantie de verdeaţă; iarba a acoperit toată faţa uscatului.

1:19. Apele au născut peşti şi creaturi care se mişcau de colo-colo răsucindu-se şi agitându-se în ape, şerpi şi fiare cu o înfăţişare cumplită, acele creaturi de altădată, precum şi reptile care se furişau târându-se pe burtă. Erau şi chestii umblătoare foarte înalte, ca şi balauri cu forme hidoase ce inspirau groază, ale căror oase imense pot fi văzute şi astăzi.

1:20. Apoi au apărut din Pântecul Pământului toate fiarele câmpului şi ale pădurilor. Toate creaturile cu sânge în trup, şi astfel lucrarea a fost desăvârşită. Fiarele cutreierau uscatul, iar peştii se învălmăşau în apele mărilor. În cer erau păsări, iar în pământ viermi. 1:21. Existau mase mari de uscat şi munţi înalţi, ţinuturi întinse şi sterpe, precum şi ape ce se ridicau şi

© Biblioteca Spirituală

coborau. O verdeaţă bogată acoperea pământul, iar mările erau pline de vieţuitoare, pentru că acum energia vieţii pulsa pe întregul Pământ.

1:22. Metalele stăteau ascunse în roci, iar pietrele preţioase în sol. Aurul şi argintul erau împrăştiate şi ferite privirii. Exista aramă pentru unelte şi păduri care dădeau lemn. Erau mlaştini cu stuf şi pietre pentru orice întrebuinţare.

1:23. Totul era pregătit, totul era gata, aşa că acum Pământul aştepta venirea omului.

CAPITOLUL II - NAŞTEREA OMULUI

2:1. Iubirea lui Dumnezeu a străpuns al treilea văl şi a devenit Sămânţa Sufletelor din Marea de Suflete. Dumnezeu a făcut trupul omului din apă şi din lucrurile aflate pe Pământ, şi a suflat în el Spiritul Vieţii, ca să poată trăi. Însă omul, în tinereţea lui, urmărea doar să mănânce, să bea şi să se împerecheze, căci era conştient doar de Pământ şi nu cunoştea decât lucrurile pământeşti şi felul pământesc de a exista.

2:2. În acele vremuri, Spiritul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor, dar el nu aparţinea Pământului. Susţinea însă toate lucrurile şi se găsea în toate lucrurile de pe Pământ. Lipsit de substanţă era treaz, dar atunci când intra în substanţă cădea în adormire.

2:3. Iată ce spuneau slujitorii lui Eban despre Omul din Ceruri, care umbla pe Pământ. Acesta nu avea substanţă pământească şi nu putea să-i culeagă roadele, fiindcă nu avea mâini. Nu putea să bea din apele sale, pentru că nu avea gură, şi nici nu putea să simtă vânturile răcoroase pe pielea sa. Se povesteşte că tribul de maimuţe Selok, condus de Omul din Ceruri, a pierit în flăcări în faţa Văii Lod, doar o singură maimuţă femelă reuşind să se refugieze întro peşteră situată undeva mai sus.

2:4. Când Omul din Ceruri a renăscut din maimuţa femelă în peştera Durerii, a putut el oare să guste din roadele Pământului, să bea din apele sale şi să simtă răcoarea vânturilor? Şi oare nu i s-o fi părut că viaţa este bună? Asta dacă nu cumva este vorba doar despre o poveste veche!

2:5. Omul creat doar din materie pământească nu ar fi putut cunoaşte lucrurile care nu aparţin Pământului, iar Spiritul nu ar fi reuşit să-l supună. Dacă omul nu ar fi fost creat, cine ar fi cunoscut înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu? Însă aşa cum Spiritul umple trupul omului, tot aşa şi Dumnezeu umple creaţia Sa.

2:6. Prin urmare, Dumnezeu a văzut că există ceva care să unească Pământul cu Spiritul şi să devină amândouă. În înţelepciunea Sa şi prin impulsul creator care guvernează Pământul, El a pregătit un trup pentru om, fiindcă trupul omului aparţine doar Pământului.

2:7. Şi iată, a venit ziua aceea mare când Spiritul, care este Dumnezeu, s-a unit cu animalul care aparţine Pământului. Imediat, planeta Pământ a început să se zvârcolească în durerile facerii. Munţii s-au rostogolit înainte şi înapoi, iar mările s-au înălţat şi au coborât. A gemut prin ţinuturile sale şi a ţipat prin vânturi. A plâns prin râuri şi plin ploile care au căzut.

2:8. Din această frământare şi luptă a luat naştere omul. Nenorocit şi tulburat, el a devenit vlăstarul unui Pământ răvăşit. Totul era lipsit de armonie; în deşerturile fierbinţi ningea, gheaţa acoperea câmpiile fertile, iar pădurile se transformau în mări. Unde altădată era cald, acum era frig şi unde nu căzuse nicio picătură de ploaie, acum erau potopuri. Aşa a apărut omul, un copil al dezastrelor, un moştenitor al efortului creator, un câmp de bătălie pentru tendinţele antagonice.

2:9. Planeta Pământ l-a hrănit pe om cu o grijă plină de afecţiune, înţărcându-l în cotloanele trupului său. Apoi, când a crescut suficient de mult pentru a se ridica şi a umbla în dreptatea lui Dumnezeu, ea l-a luat şi l-a înălţat deasupra tuturor creaturilor. L-a adus chiar şi în faţa lui Dumnezeu şi l-a aşezat pe Marele Său Altar.

2:10. Un om nedesăvârşit, cu limitări pământeşti, o fiinţă nefinisată, neîndemânatică şi lipsită de învăţătură, însă a fost prezentat cu mândrie Creatorului Pământului. Pentru că primul ei născut a fost un om, fiul Pământului, nepotul lui Dumnezeu; omul, moştenitorul necazurilor şi ucenicul durerii.

© Biblioteca Spirituală

2:11. Dumnezeu l-a văzut pe om, ofranda adusă de planeta Pământ stăpânului ei, zăcând inconştient pe Marele Altar, ca o jertfă care îi era adusă Lui şi ca un dar pentru Spiritul Sorţii. Apoi, din înălţimile insondabile şi din spatele vălului de nepătruns, Dumnezeu a coborât deasupra Altarului şi a suflat în om duhul Vieţii Veşnice. În trupul său adormit, Dumnezeu a sădit o părticică din El Însuşi, Sămânţa unui Suflet, Scânteia de Divinitate, şi astfel omul muritor a devenit urmaşul lui Dumnezeu şi moştenitorul nemuririi. Din acel moment, el urma să stăpânească asupra bunurilor pământeşti ale lui Dumnezeu, dar în acelaşi timp urma să deslușească Ciclurile Veşniciei, deoarece destinul său era acela de a căuta şi de a se strădui veşnic.

2:12. Omul dormea, însă Dumnezeu i-a deschis Marele Ochi aflat în interiorul lui, iar omul a avut o vedenie a slavei desăvârşite. El a auzit glasul lui Dumnezeu zicând, „Omule, tabla moştenirii tale se află acum în mâna ta, şi pe ea se află pecetea Mea. Să ştii că orice vei dori în inima ta vei putea avea, însă mai întâi de toate este necesar să înveţi valoarea fiecărui lucru. Iată, Pământul este plin de lucruri folositoare; ele aşteaptă ca mâna ta să le dea o anumită întrebuinţare, aşa că sarcina ta este aceea de a le căuta şi de a învăţa la ce sunt ele bune. Aceasta este plata pentru folosinţa moştenirii tale".

2:13. „Caută şi vei găsi ceea ce ştii că este bun. Poţi să sondezi mările şi să culegi stelele. Poţi să trăieşti într-o slavă veşnică şi să guşti deliciile eterne. Deasupra, dedesubt şi în jurul tău, nu este nimic ce nu poţi atinge; totul este al tău, cu o singură excepţie". Apoi, Dumnezeu şi-a pus mâna pe om, zicând, „Acum, tu eşti la fel ca Mine, numai că tu dormi închis în materia din Împărăţia Iluziei, pe când Eu trăiesc aici, în libertatea Realităţii şi a Adevărului. Însă nu Eu trebuie să cobor la tine, ci tu trebuie să te întinzi către Mine".

2:14. Prietenii noştri Nenăscuţi, indiferent de condiţiile voastre de viaţă, voi sunteţi copiii trecutului şi moştenitorii celor care au trăit şi au murit. Credem că nu aveţi motiv să le reproşaţi ceva celor care odinioară au administrat moşia voastră. Însă indiferent ce credeţi voi despre moştenire, nu o puteţi da deoparte, aşa cum nici nu puteţi nega faptul că Omul a avut o viziune a slavei care înconjoară chiar şi Sferele Strălucitoare. Căci o înţelepciune nemăsurată i-a umplut inima atunci când a privit frumuseţea desăvârşită. Şi a devenit una cu pacea profundă a veşniciei, şi a cunoscut bucuriile nesfârşite.

2:15. Epocile veşnice ale timpului s-au desfăşurat ca un sul înaintea ochilor săi, şi a văzut scris acolo tot ce urma să devină şi tot ce urma să se întâmple. Bolţile mari ale Cerului s-au deschis în faţa lui şi astfel a putut vedea focurile veşnice şi puterile inepuizabile care se află acolo. A simţit în sinea lui freamătul iubirii inexprimabile, iar gândurile i-au fost umplute de planuri nesfârşite de mărire. Spiritul lui a cutreierat nestingherit prin toate sferele existenţei. Era atunci asemenea lui Dumnezeu şi a cunoscut secretul celor Şapte Sfere cuprinse în Trei Sfere.

2:16. Apoi, Dumnezeu şi-a luat mâna de pe om şi omul a rămas singur. Marea viziune a dispărut, iar el s-a trezit din somn; continua să păstreze doar o amintire vagă, asemenea umbrei unui vis. Însă adânc în Sufletul adormit exista o scânteie de aducere aminte, care a produs în interiorul omului un dor nepotolit, pe care nu şi-l putea explica. Din acel moment, omul a fost sortit să rătăcească nemulţumit, căutând ceva ce simţea că cunoaşte, dar nu putea vedea, ceva ce îi scăpa neîncetat, îl îmboldea fără răgaz şi îl chinuia necontenit. Adânc în sinea lui, omul ştia că ceva mai măreţ este mereu împreună cu el şi parte din el, împingându-l spre fapte şi gânduri şi aspiraţii măreţe. Era ceva aflat cu mult dincolo de el, un lucru de care abia îşi dădea seama, şi pe care nu reuşea să-l găsească niciodată; ceva îi spunea că strălucirea pe care o vedea la orizont era doar o reflectare palidă a slavei ascunse aflate dincolo de ea.

2:17. Omul s-a trezit; revelaţia şi viziunea dispăruseră; era înconjurat doar de realitatea necruţătoare a întinderilor neîmblânzite ale Pământului. Dar când s-a ridicat şi a coborât la sânul Mamei Pământ simţea că nu se teme de marile forţe care îl împresurau şi de amploarea sarcinii pe care o avea în faţă. În inima sa ştia că soarta se află dincolo de mizeria mediului său de viaţă, aşa că a coborât cu paşi nobili şi a acceptat cu bucurie provocarea.

2:18. Acum era un om nou; era diferit. A privit în sus şi a văzut slava Cerurilor. A văzut

© Biblioteca Spirituală

frumuseţea din jurul lui şi a cunoscut bunătatea şi lucrurile nepământeşti. Cu ochiul său interior a văzut valorile eterne. Spiritul său a intrat în legătură cu mediul înconjurător; acum, omul era om, un om adevărat.

2:19. Natura omului de pe Pământ a fost făcută după chipul naturii lucrurilor din Cer, aşa că omul avea în el în stare potenţială toate lucrurile, cu excepţia vieţii divine. Însă în acel moment era doar un copil nepregătit şi indisciplinat, care se hrănea şi îşi găsea mângâierea doar la sânul planetei Pământ.

2:20. Omul a crescut, însă Mama Pământ nu a fost îngăduitoare, ci l-a pedepsit cu fermitate. A fost mereu severă şi neînduplecată, şi adesea i-a dat lovituri neplăcute. Căci, întradevăr, îl educa pe acela sortit să cunoască măreţia; l-a făcut să cunoască frigul, că să înveţe să se îmbrace; l-a trimis în locuri neroditoare, ca mădularele lui să fie întărite, şi în păduri, ca privirea să-i devină ascuţită şi inima puternică. L-a pus în faţa unor probleme dificile, care lau nedumerit, şi i-a dat sarcina să desluşească iluziile Naturii. L-a copleşit cu greutăţi de negrăit. L-a pus la încercare zădărnicindu-i planurile şi ispitindu-l cu tot felul de lucruri; şi niciodată nu i-a slăbit vigilenţa cu care l-a supravegheat.

2:21. Copilul a fost crescut cu asprime, fiindcă avea nevoie de fermitatea, curajul şi iscusinţa unui bărbat ca să poată face faţă sarcinii care îi fusese dată. Ca vânător, a devenit şiret şi vânjos; a început să se adapteze şi să înfrunte orice eveniment neaşteptat. A biruit nedumerirea primelor zile şi a găsit explicaţii pentru toate lucrurile din jurul lui. Totuşi, străduania de a cunoaşte, nevoia de adaptare şi efortul pentru supravieţuire nu au slăbit niciodată. Copilul Pământului a fost bine instruit şi disciplinat; nu a fost niciodată răsfăţat în mod excesiv. A strigat după pâine şi a plecat flămând; a tremurat şi a fost alungat; bolnav fiind a fost trimis în pădure. Când era obosit a fost biciuit de furtuni; când era însetat, a găsit apele secate. Când era slăbit, povara îi era sporită, iar atunci când se bucura, era doborât de tristeţe. În momentele de slăbiciune a strigat, „Destul!", şi s-a îndoit de destinul său; dar mereu ceva l-a întărit şi l-a încurajat; Creatura Pământească nu şi-a pierdut niciodată firea dumnezeiească.

2:22. Pentru că omul a rămas om; nu a putut fi intimidat, iar Spiritul nu i s-a frânt; căci Dumnezeul cel înţelept îi cunoştea limitele. După cum scrie în cartea înţelepciunii oamenilor, „o pedeapsă prea mare este la fel de vătămătoare ca şi lipsa oricărei pedepse". Însă omul era doar rareori pedepsit, el era pus la încercare, testat şi provocat; era condus, mânat şi îndemnat; însă nimic nu era inutil. Aparentele neajunsuri ale Pământului, pericolele şi inegalităţile vieţii, cruzimea, duritatea şi indiferenţa în faţa suferinţelor şi necazurilor nu erau ceea ce păreau a fi; în realitate, Pământul era perfect pentru atingerea scopului său. Doar necunoaşterea acestui scop îl făcea să pară nedesăvârşit.

2:23. Căci unde ar putea exista un tată mai înţelept decât Spiritul lui Dumnezeu sau o mamă mai bună decât planeta Pământ? Ce este omul acum se datorează lor; fie ca el să înveţe să fie recunoscător aşa cum se cuvine. Şi mai presus de toate, fie ca niciodată să nu uite lecţiile pe care le-a învăţat în copilărie.

CAPITOLUL III - DISTRUGEREA ŞI NOUA CREAŢIE

3:1. Se ştie, şi povestea vine din timpurile străvechi, că nu a existat o singură creaţie, ci două, o creaţie şi o creaţie nouă. Înţelepţii ştiu că Pământul a fost cândva distrus în totalitate, iar apoi a renăscut cu ocazia unui nou ciclu creator.

3:2. În vremea marii distrugeri a Pământului, Dumnezeu a trimis un balaur din Cer care să îl înconjoare. Balaurul era groaznic la vedere; lovea cu coada, sufla foc şi cărbuni încinşi şi a abătut o mare catastrofă asupra omenirii. Trupul lui era învăluit de o lumină rece şi strălucitoare; dedesubt, pe burtă, avea o sclipire rumenă, şi trăgea după el o coadă de fum. Scuipa cenuşă şi pietre încinse, iar răsuflarea sa urât mirositoare era otrăvitoare pentru nările oamenilor. Trecerea lui a provocat tunete puternice, iar fulgerele au despicat văzduhul întunecat, făcând să clocotească Cerul şi Pământul. Mările au ieşit din hotarele lor şi s-au ridicat,

© Biblioteca Spirituală

revărsându-se peste uscat. Zgomotul groaznic şi ascuţit care se auzea acoperea chiar şi urletul vânturilor dezlănţuite.

3:3. Oamenii au înnebunit de groază văzând teribila privelişte din Ceruri. Ieşiţi din minţi, mergeau ameţiţi de colo-colo neştiind ce să facă. Suflarea le era absorbită din trup şi erau arşi de o cenuşă ciudată.

3:4. Apoi, a trecut, învăluind Pământul într-o mantie întunecată, cu o lumină roşiatică în interior. Zvârcolirile puternice au făcut ca măruntaiele Pământului să iasă la suprafaţă, iar un vârtej de vânt înspăimântător rupea munţii în bucăţi. Mânia monstrului din văzduh fusese descătuşată în Ceruri. A lovit cu o furie învăpăiată, mugind ca o mie de tunete la un loc; a vărsat un foc distrugător şi a făcut să curgă un sânge negru şi gros. Din fericire, acea privelişte îngrozitoare nu s-a păstrat în amintirea omului; gândurile sale au fost ascunse de un nor de uitare.

3:5. Pământul a vomitat mirosuri pestilenţiale prin gurile îngrozitoare care s-au deschis în scoarţa sa. Respiraţia aceea malefică vătăma mai întâi gâtul şi abia apoi îi înnebunea pe oameni şi îi omora. Cei care nu au murit în felul acesta, fie au fost acoperiţi de un nor roşu de praf şi cenuşă, fie au fost înghiţiţi de gurile căscate ale pământului, fie au fost striviţi de stâncile care se prăbuşeau.

3:6. Primul monstru ceresc a fost urmat de un altul, care a înghiţit coada celui dintâi, însă cei doi nu au putut fi văzuţi imediat. Monştrii cereşti şi-au manifestat puterea şi s-au dezlănţuit deasupra Pământului, luptându-se ca să îl ia în posesie, dar sabia cu multe tăişuri a lui Dumnezeu i-a tăiat în bucăţi, care când au căzut au sporit întinderea uscatului şi a mării.

3:7. Aşa a fost distrus primul Pământ de o nenorocire coborâtă din văzduh. Porţile Cerului se deschiseseră şi eliberaseră monştri mai înspăimântători decât toţi aceia care bântuiseră visele agitate ale oamenilor.

3:8. Oamenii şi locuinţele lor au pierit; pe locul unde se aflaseră odinioară rămăseseră doar bolovani veniţi din cer şi pământ de culoare roşie, însă în pofida acestei calamităţi, câţiva au supravieţuit, pentru că omul nu poate fi distrus atât de uşor. Aceştia s-au târât afară din peşteri sau au coborât pe pantele munţilor. Ochii lor erau pustii şi tremurau din toate încheieturile; trupurile lor se cutremurau, şi vorbeau fără niciun sens. Feţele le erau schimonosite, iar pielea le atârna pe oase. Erau ca fiarele înnebunite care sunt înconjurate de flăcări; nu mai cunoşteau nicio lege, fiindcă îşi pierduseră toată înţelepciunea de odinioară, iar cei care îi călăuziseră îşi găsiseră sfârşitul.

3:9. Pământul, singurul Altar adevărat al lui Dumnezeu, oferise o jertfă de viaţă şi suferinţă pentru a ispăşi păcatele omenirii. Omul nu păcătuise prin faptă, ci prin lucrurile pe care nu le făcuse. Omul nu suferă numai din cauza faptelor sale, ci şi pentru că nu face anumite lucruri. Şi nu este pedepsit pentru că greşeşte, ci pentru că refuză să îşi recunoască greşelile şi să le îndrepte.

3:10. Apoi, vălul uriaş de nori şi praf care cuprisese Pământul şi îl aruncase într-o beznă groasă a fost străpuns de o lumină roşiatică; însă pe măsură ce acesta se lăsa în jos începeau să cadă ploi torenţiale, care dădeau naştere unor şuvoaie vijelioase. Luna a vărsat lacrimi reci pentru necazul care lovise Pământul şi pentru nefericirea oamenilor.

3:11. Când lumina soarelui a străpuns giulgiul ce acoperea Pământul, scăldând uscatul în lumina sa revitalizantă, Pământul a cunoscut din nou ziua şi noaptea, căci erau acum perioade de lumină şi perioade de întuneric. Vălul sufocant a dispărut, iar omul a putut vedea din nou bolta cerească. Aerul viciat s-a purificat şi un aer nou a îmbrăcat Pământul renăscut, protejându-l de vidul întunecat şi ostil al Cerului.

3:12. Ploile au încetat să lovească faţa pământului, iar apele şi-au potolit frământarea. Cutremurele nu mai sfâşiau Pământul, care scăpase de pietrele încinse ce îl pârjoleau. Masele de uscat au redevenit solide şi stabile, ridicându-se cu fermitate din mijlocul apelor care le înconjurau. Oceanele s-au retras în locurile ce le fuseseră rânduite, iar pământul a rămas nemişcat pe temeliile lui. Soarele strălucea deasupra uscatului şi a mării, iar viaţa se reînnoia pe faţa Pământului. Ploua din nou, dar mai blând, şi nori pufoşi pluteau pe cerul zilei.

© Biblioteca Spirituală

3:13. Apele s-au curăţat, mâlul a căzut la fund şi viaţa a sporit din abundenţă. Dar deşi viaţa fusese reînnoită, acum era diferită. Omul supravieţuise, dar nu mai era la fel. Soarele nu mai era cum fusese, iar una dintre lunile de pe cer dispăruse. Omul se afla în plin proces de reînnoire şi regenerare. El a privit în Cerurile de deasupra cu teamă, căci era îngrozit de puterile teribile de distrugere care pândeau acolo. Din acel moment, cerul liniştit va ascunde un secret înfricoşător.

3:14. Omul a văzut că noul Pământ era stabil, iar Cerurile stăteau nemişcate. S-a bucurat, dar s-a şi temut, căci a trăit cu groaza că Cerurile vor trimite iar monştri care să se prăbuşească peste el.

3:15. Când oamenii au ieşit din ascunzişuri şi din locurile în care se refugiaseră, lumea pe care părinţii lor o cunoscuseră dispăruse pentru totdeauna. Priveliştea se schimbase, iar Pământul era acoperit cu pietre şi stânci care căzuseră atunci când edificiul Cerului s-a prăbuşit. O generaţie întreagă a bâjbâit cu tristeţe şi jale, iar atunci când întunericul gros s-a risipit, copiii au crezut că sunt martori la o nouă creaţie. Timpul a trecut, amintirile s-au estompat, iar evenimentele nu mai erau atât de clare. Generaţiile s-au succedat pe măsura trecerii timpului; au apărut alte limbi, iar poveştile noi le-au înlocuit pe cele vechi.

CAPITOLUL IV- MÂNIA LUI DUMNEZEU

4:1. Această relatare este de pe sulul (de pergament) al lui Kerobal Pakthermin, care a scris, „Strămoşii tuturor oamenilor au fost odinioară un singur popor, şi aceştia au fost aleşii lui Dumnezeu, care le-a dat întregul Pământ, toţi oamenii, fiarele câmpului, creaturile pustiurilor şi lucrurile care cresc”.

4:2. „Ei au trăit un timp foarte îndelungat în ţinuturi paşnice şi îmbelşugate”.

4:3. „Erau câţiva care se luptau mai din greu şi care erau mai disciplinaţi; pentru că strămoşii lor traversaseră marele vid întunecat; dorinţele lor erau întoarse către Dumnezeu, şi erau numiţi Copiii lui Dumnezeu”.

4:4. „Ţinutul lor era vălurit şi acoperit cu păduri. Era fertil, avea multe râuri şi mlaştini. Spre Răsărit şi spre Apus erau munţi înalţi, iar spre Miazănoapte se întindea o uriaşă câmpie pietroasă”.

4:5. „A venit apoi o zi în care toate lucrurile s-au oprit în loc temătoare, pentru că Dumnezeu a făcut să apară un semn în Ceruri, astfel încât oamenii să ştie că Pământul urma să fie lovit de o calamitate, iar acel semn era o stea neobişnuită”.

4:6. „Steaua a crescut şi a devenit foarte strălucitoare; vederea ei provoca groază. Dăduse la iveală nişte coarne şi şuiera, fiind deosebită de orice alt lucru care fusese văzut vreodată. Aşa că oamenii, văzând-o, îşi spuneau unul altuia, «Cu siguranţă, acesta este Dumnezeu care apare în Cerul de deasupra noastră». Dar steaua nu era Dumnezeu, deşi fusese creată aşa cum hotărâse El, însă oamenii nu aveau înţelepciunea să înţeleagă”.

4:7. „Atunci, Dumnezeu s-a manifestat în Ceruri, glasul Său era ca tunetul care se rostogoleşte şi era îmbrăcat în fum şi foc. În mână avea fulgere, iar răsuflarea Sa, care cădea pe Pământ, aducea cu ea pucioasă şi jăratic. Ochiul Său era o gaură neagră, iar gura Sa un abis în care se găseau vânturile Distrugerii. El a înconjurat Cerurile, purtând pe spate o mantie neagră împodobită cu stele”.

4:8. „Aşa erau chipul şi manifestarea lui Dumnezeu în acele zile. Înfăţişarea Lui era înfricoşătoare; vocea îi era teribil de mânioasă; soarele şi luna se ascunseseră de frică şi pe faţa Pământului era un întuneric deplin”.

4:9. „Dumnezeu a trecut prin Cerurile de deasupra cu un vuiet puternic şi cu un zgomot asurzitor de trâmbiţe. Apoi a urmat o tăcere macabră şi moartă şi s-a văzut o lumină roşie întunecată, care a luminat amurgul osândei. Focuri mari şi fum s-au ridicat din pământ, iar oamenii au simţit că se sufocă. Uscatul s-a rupt în bucăţi şi a fost spălat de puternice revărsări de apă. În mijlocul lui a apărut o gaură; apele au intrat acolo, iar uscatul s-a scufundat sub mări”.

© Biblioteca Spirituală

4:10. „Munţii din Răsărit şi Apus s-au despicat şi au rămas în mijlocul apelor învolburate. Ţinutul din Miazănoapte s-a înclinat şi s-a lăsat pe o parte”.

4:11. „Apoi, zgomotul şi agitaţia au încetat din nou, şi totul a rămas în tăcere. În acea nemişcare tăcută, oamenii au fost loviţi de nebunie, iar strigătele lor umpleau văzduhul. S-au năpustit unul asupra altuia într-o vărsare de sânge violentă şi lipsită de noimă; nu au cruţat nici femeile, nici copiii, pentru că habar nu aveau ce fac. Alergau orbeşte îndreptându-se spre pieire. Dacă fugeau în peşteri erau îngropaţi de vii, iar dacă se refugiau în copaci erau spânzuraţi. Erau violuri, crime şi tot felul de violenţe”.

4:12. „Potopul apelor bătea în retragere, iar pământul s-a curăţat. Ploaia cădea neîncetat şi băteau vânturi puternice. Apele invadaseră pământul, iar omul, turmele sale, grădinile sale şi toate celelalte lucrări încetaseră să existe”.

4:13. „Unii oameni se salvaseră pe pantele munţilor şi pe unele resturi plutitoare, însă aceştia erau împrăştiaţi la distanţe mari pe faţa Pământului. Ei s-au luptat să supravieţuiască în ţinuturi cu oameni sălbatici. Au înfruntat frigul şi au supravieţuit în peşteri şi în locuri adăpostite”.

4:14. „Ţinutul Piticilor şi Ţinutul Uriaşilor, Ţinutul Celor cu Salbe la Gât şi Ţinutul Mlaştinilor şi Ceţurilor, Ţinuturile din Răsărit şi Apus, toate au fost inundate. Dar Ţinutul Muntos şi Ţinuturile din Miazăzi, acolo unde se găseşte aur şi unde sunt fiare uriaşe, nu au fost acoperite de ape”.

4:15. „Oamenii erau zăpăciţi şi disperaţi. Ei l-au respins pe Dumnezeul Nevăzut, care se află în spatele tuturor lucrurilor, şi l-au înlocuit cu un lucru pe care-l văzuseră şi a cărui manifestare o cunoscuseră. În acele zile, ei erau chiar mai puţin decât nişte copii, aşa că nu ştiau că Dumnezeu lovise Pământul într-un mod înţelegător, de dragul omului şi pentru îndreptarea comportamentului său”.

4:16. „Pământul nu este pentru plăcerea omului, ci este un loc de învăţătură pentru Sufletul său. Omul simte mai degrabă tresăririle Spiritului său atunci când este confruntat cu dezastre, decât atunci când duce o viaţă de huzur. Şcoala Sufletului este un curs lung şi anevoios de pregătire şi instruire”.

4:17. „Dumnezeu este bun, şi din ce este bun nu poate ieşi ceva rău. El este desăvârşit, iar desăvârşirea nu poate da naştere nedesăvârşirii. Doar înţelegerea limitată a omului vede nedesăvârşire în ceea ce este perfect pentru scopul propus”.

4:18. „Această nenorocire cumplită a omului a fost unul dintre marile teste prin care a trecut. El a dat greş şi în felul acesta a ajuns să urmeze cărarea unor zei nefireşti, care nu sunt altceva decât creaţia lui. Omul creează zei atunci când le dă nume, dar cum ar putea fi acest lucru în folosul lui?”

4:19. „Răul vine în mijlocul oamenilor atras de temerile şi ignoranţa acestora. Un om rău devine un spirit rău, şi toate relele care sunt pe Pământ sunt provocate de spiritele rele sau de oamenii răi”.

CAPITOLUL V - ÎNCEPUTURILE

5:1. Copiii lui Dumnezeu au fost modelaţi de Mâna lui Dumnezeu, care se numeşte Awen, şi care s-a manifestat potrivit dorinţelor lor. Căci toate lucrurile care au viaţă sunt modelate de Awen. Vulpea, care tremură în ţinuturile reci, tânjeşte după căldură şi de aceea puii ei au blană. Bufniţa, atât de stângace în întuneric, tâjeşte să vadă prada mai clar, şi dorinţa îi este îndeplinită. Awen face toate lucrurile aşa cum sunt, pentru că toate se schimbă prin legea sa.

5:2. Şi oamenii sunt modelaţi de dorinţele lor, dar spre deosebire de animale şi păsări, dorinţele lor sunt limitate de legile sorţii şi ale destinului, precum şi de legea care face să culegi ceea ce semeni. Aceste dorinţe, modificate de legi, se numesc Enidvadew. Spre deosebire de animale şi păsări, în cazul omului este ceva ce are mai degrabă legătură cu el, decât cu progenitura sa, deşi nici aceasta nu rămâne neatinsă.

© Biblioteca Spirituală

5:3. Destinul poate fi asemănat cu un om care trebuie să călătorească spre un oraş îndepărtat, indiferent dacă doreşte sau nu să facă acest lucru, căci destinaţia respectivă este destinul său. El poate alege să meargă în lungul unui râu sau străbătând o câmpie; poate traversa munţii sau o poate lua prin pădure, mergând pe jos sau călare, încet sau repede, şi tot ce i se întâmplă din cauza deciziilor sale reprezintă soarta. Dacă un copac cade peste el fiindcă a ales drumul prin pădure, acest lucru i-a fost sortit, deoarece norocul este un element al sorţii. Destinul nu îţi permite să alegi; soarta te lasă să alegi în anumite limite, şi alegerea poate fi bună sau proastă, dar soarta nu poate fi evitată. Ceea ce este sortit trebuie să se întâmple, deoarece niciodată nu este posibil ca omul să se întoarcă din drum.

5:4. Situaţiile, Enidvadew, prin care trece călătorul se supun legii care spune că culegi ceea ce semeni; el poate călători în tihnă sau chinuindu-se, poate fi fericit sau trist, puternic sau slab, poate avea bagaje multe sau puţine, poate fi bine pregătit sau prost pregătit. Când destinaţia este stabilită în funcţie de nivelul atins într-o viaţă anterioară, atunci dorinţa trebuie să ţină cont de condiţiile de călătorie. Căci ce folos să-ţi doreşti o destinaţie măreaţă dacă legea semănatului şi culesului îţi impune să cari pe drum o greutate insuportabilă? Ar fi cu mult mai bine să ai nişte aspiraţii mai mici. Soarta impune multe lucruri, destinul doar puţine. 5:5. Când Pământul era tânăr, iar omenirea se afla încă la stadiul copilăriei, în locurile care acum sunt sterpe sau acoperite cu nisip erau păşuni verzi şi roditoare. În mijlocul lor se găsea o grădină care ajungea până la marginea Pământului şi care se întindea spre răsărit; aceasta era numită Meruah, care însemna Locul Grădinii de pe Câmpie. Era situată la poalele unui munte ce avea o despicătură verticală de unde ieşea râul Tardana, care uda câmpia.

5.5. Dintr-un munte aflat pe partea cealaltă curgea râul Kal, care uda câmpia trecând prin ţinutul Kaledan. Râul Nara se îndrepta spre Apus, apoi se întorcea şi curgea în jurul grădinii.

5:6. Era un loc fertil, pentru că din pământ creşteau tot felul de copaci cu roade bune de mâncat, şi toţi copacii erau plăcuţi la vedere. Toate plantele ce puteau fi mâncate sau care înfloreau se găseau acolo. Pomul vieţii, numit Glasir, care avea frunze de aur şi aramă, se găsea în Incinta Sacră. Tot acolo era şi Marele Pom al Înţelepciunii, în care creşteau fructele cunoaşterii, care dădeau putinţa de a distinge şi de a alege între bine şi rău. Acest copac putea fi citit la fel cum oamenii citesc o carte. Mai era acolo şi Pomul Fărădelegii, sub care creştea Lotusul Extazului, iar în mijloc se afla Locul Puterii, unde Dumnezeu îşi făcea simţită prezenţa.

5:7. Timpul a trecut şi Copiii lui Dumnezeu au crescut puternici şi onești; între ciocanul moderator al lui Dumnezeu şi Nicovala Lui, care este Pământul, aceştia au devenit mai buni. Totul era plăcut, iar hrana se găsea din belşug, însă în astfel de locuri viaţa nu mai are farmec, căci este împotriva firii omului să înflorească în asemenea condiţii. Pământul nu este pentru plăceri şi distracţii, ci este un loc de învăţătură, încercări şi teste.

5:8. Copiii lui Dumnezeu încă nu erau moştenitorii lui Dumnezeu, nici ai lucrurilor bune, însă printre ei era unul care aproape încheiase Pelerinajul Enidvadew. Acesta descurcase iţele încâlcite ale soartei şi traversase mările tumultoase ale vieţii spre numeroasele porturi ale destinului, şi după ce a plătit datoriile pentru ce a semănat şi cules, a triumfat asupra a ceea ce se numeşte Enidvadew.

5:9. Numele lui era Fanvar, fiul lui Auma şi al lui Atem. Era înţelept şi cunoştea toate lucrurile; văzuse misterele şi lucrurile tainice ascunse de ochii celorlalţi oameni. A văzut răsăritul şi apusul în toată splendoarea lor, însă a tânjit după lucruri ce nu puteau fi atinse în locul în care trăia. Şi pentru că a umblat cu Dumnezeu a fost ales dintre semenii săi şi adus în Meruah, adică în Grădină.

5:10. A străbătut munţii şi pustietăţile, şi după multe zile a ajuns la destinaţie. Ostenit şi aproape mort din cauza lipsurilor pe care le suportase, abia a putut ajunge la apa înviorătoare, din care a băut cu nesaţ; apoi, simţindu-se epuizat, a adormit. Şi în somn, iată ce a visat: în faţa lui a văzut o fiinţă a cărei măreţie şi slavă nu pot fi descrise, care i-a spus, „Eu sunt Dumnezeu, Eu sunt mai presus de toate lucrurile, chiar şi de Dumnezeul poporului tău; Eu sunt Acela care împlinesc aspiraţiile oamenilor şi tot Eu sunt Acela în care îşi găsesc împlinirea. Tu, care ai traversat Ciclurile Enidvadew şi ţi-ai dovedit vrednicia, eşti numit acum guvernatorul meu pe

© Biblioteca Spirituală

Pământ, şi vei stăpâni peste toate lucrurile de pe el, călăuzindu-le pe căile mele şi făcându-le chiar să se ridice şi să dobândească slava. Aceasta va fi lucrarea ta şi iată şi răsplata".

5:11. O ceaţă densă ca un nor s-a adunat în jurul Fiinţei Slăvite şi a ascuns-o privirii. Apoi, ceaţa a început să se împrăştie şi omul a văzut apărând o altă formă. Era o femeie, dar una aşa cum Fanvar nu mai văzuse niciodată, mai frumoasă decât concepţia sa despre frumuseţe; şi era atât de graţioasă şi avea o formă atât de desăvârşită, încât a rămas înmărmurit. Dar viziunea nu era materială; femeia era o fantomă, o fiinţă eterică.

5:12. Omul s-a trezit şi a căutat de mâncare, înfruptându-se din roadele aflate în jurul lui; după ce s-a înviorat, a început să hoinărească prin grădină. Oriunde mergea vedea acea fantomă, însă nu îi era teamă, deoarece aceasta îi zâmbea încurajator şi îi bucura inima. Şi-a construit un adăpost şi a prins din nou puteri, însă oriunde mergea, fantoma se afla în apropiere.

5:13. Într-o zi, când se afla la marginea grădinii, a adormit în arşiţa zilei şi când s-a trezit a văzut că este înconjurat de Fiii lui Bothas, care nu erau oameni adevăraţi, ci Neanderthalieni, înrudiţi cu fiarele pădurii. Înainte ca aceştia să-i poată lua puterea şi înţelepciunea s-a aruncat în mijlocul lor şi în furia lui a ucis câţiva şi i-a pus pe fugă pe ceilalţi. Apoi s-a aşezat sub un copac uriaş, fiindcă fusese rănit, iar sângele îi curgea dintr-o parte şi se strângea lângă el. Simţea că îşi pierde puterile şi atunci a căzut într-un somn adânc; însă în timp ce dormea s-a întâmplat un lucru minunat. Fantoma a venit şi s-a aşezat lângă el, a luat sânge din rană şi acesta a început să se închege în jurul ei. Astfel, Fiinţa Fantomatică s-a îmbrăcat cu carne provenită din sângele închegat, apoi s-a desprins de trupul lui şi a devenit o femeie muritoare.

5:14. În inima lui, Fanvar era neliniştit din cauza înfăţişării femeii, însă ea era blândă, îl slujea cu râvnă şi, fiindcă era iscusită ca vindecătoare, l-a tămăduit. Prin urmare, când a redevenit puternic, el a făcut-o Regina Grădinii, şi a fost considerată aşa chiar şi de părinţii noştri, care au numit-o Gulah, însă Fanvar i-a spus Aruah, care înseamnă tovarăşă. În limba noastră ea este numită Doamna de Lanevid.

5:15. Dumnezeu i-a luminat mintea lui Fanvar în legătură cu femeia, zicându-i, „Această femeie a fost atrasă din locuinţa ei aflată pe tărâmul frumuseţii de dorinţele fierbinţi ale oamenilor. Venirea ei reprezintă o realizare pentru care altfel ar fi fost nevoie de generaţii nenumărate, fiindcă Pământul este mai potrivit pentru bărbaţi să înveţe lucruri bărbăteşti, decât pentru femei să înveţe lucruri femeieşti. Această femeie nu este ca toate celelalte, căci nu seamănă deloc cu tine; fiecare fir din părul său este diferit de cel al unui bărbat, fiecare picătură de sânge şi fiecare părticică de carne sunt de tip femeiesc şi sunt diferite de cele ale unui bărbat. Gândurile şi dorinţele sale sunt diferite; nu este nici sălbatică, nici necivilizată, fiindcă aparţine unui alt tărâm, mai subtil. Fiicele sale vor umbla cu mândrie, căci vor fi înzestrate cu graţie şi cu toate elementele perfecţiunii femeieşti. Delicateţea, modestia şi farmecul vor fi acele minunate bijuterii care îi vor spori feminitatea. De acum încolo, bărbatul va fi cu adevărat bărbat, iar femeia va fi cu adevărat femeie, căci bărbatul va fi încins cu bărbăţie, iar femeia va fi îmbrăcată cu feminitate. Însă vor merge împreună, mână în mână, spre slava înălţătoare care le stă în faţă, fiecare dintre ei fiind tovarăşul şi inspiraţia celuilalt". Aşa că Fanvar şi Aruah au trăit mulţumiţi în mijlocul bunăstării şi rodniciei, fără a cunoaşte necazurile sau boala. S-au bucurat unul de altul şi, datorită faptului că erau diferiţi, au simţit că între ei există o atracţie.

5:16. Când a traversat frontiera ceţoasă, Aruah a luat cu ea un singur lucru, comoara din Lanevid, bijuteria aflată în potirul lunii, piatra de inspiraţie făurită de dorinţele oamenilor. Această piatră, numită Lengil, aflată doar în stăpânirea fiicelor lui Aruah, i-a fost dată lui Fanvar de către Aruah ca zestre şi ca garanţie de puritate şi fidelitate. Căci ea nu urma căile Pământului, ci căile ţinutului ei natal.

5:17. În Grădină se găsea Incinta Sacră, teritoriul lui Fanvar şi al lui Aruah, unde Copiii lui Dumnezeu care veniseră în aceste locuri nu aveau voie să intre. Acolo se afla Potirul Împlinirii, care dădea celor ce sorbeau din el putinţa de a-şi împlini dorinţele. Însă nimeni nu putea să bea din el, cu excepţia lui Fanvar şi a lui Aruah. Tot acolo mai era şi Cazanul Nemuririi, ce conţinea o esenţă distilată din fructele care creşteau în grădină, iar aceasta proteja împotriva bolilor mortale.

© Biblioteca Spirituală

5:18. Aruah i-a născut lui Fanvar un fiu, al cărui nume era Rautoki, şi o fiică, pe nume Armena. Fiecare dintre ei cunoştea misterele magiei şi căile stelelor. Ajuns la maturitate, Rautoki s-a căsătorit cu una dintre fiicele Fiilor lui Dumnezeu şi a avut doi copii de parte bărbătească, pe Enanari şi pe Nenduka. Enanari a inventat meşteşugul ţeserii hainelor din plante, în timp ce Nenduka era un vânător iscusit. Şi Armena şi-a găsit soţ printre Fiii lui Dumnezeu şi a a adus pe lume un fiu numit Belenki, precum şi două fiice, Ananua şi Mameta. Ananua ştia cum să facă vase şi alte lucruri din lut, pe când Mameta se ocupa cu îmblânzirea animalelor şi a păsărilor.

5:19. Nenduka a avut doi fii, Namtara şi Kainan. Şi Namtara, înainte de a muri în floarea vârstei, a avut doi fii, pe Nenduka şi pe Dadam. Belenki s-a căsătorit cu Enidva şi a avut un fiu pe nume Enkidua şi o fiică numită Estartha, care înseamnă Fecioara Dimineţii; aceasta a fost o mare învăţătoare printre Copiii lui Dumnezeu. Estartha a fost cea care a devenit prima Fecioară a Lunii, numită mai târziu Doamna Stelei Dimineţii. Enkidua a avut o fiică, iar numele ei era Maeva.

5:20. În afara Incintei Sacre, cunoscută sub numele de Gisar, era o poartă de acces în interior, numită Gilgal, care era o structură circulară alcătuită din pietre, în interiorul căreia se găsea un templu unde se păstra vasul sfânt, Gwinduiva. Acesta era ca un pocal făurit dintr-un cristal colorat în culorile curcubeului, care era fixat într-un suport din aur încrustat cu perle. Deasupra cupei tremura o ceaţă de culoarea lunii, semănând cu o flacără subtilă şi rece. La momente bine stabilite, atunci când Cerurile erau într-o poziţie anume, Gwinduiva era umplută cu rouă de lună şi cu poţiune din cazanul aflat în Incinta Sacră, care se prefăceau întrun lichior de culoarea mierii, pe care oamenii îl beau din acest pocal. Totuşi, în vas se găseau concentraţii diferite, căci una beau urmaşii lui Fanvar şi al lui Aruah, şi alta cei care erau Copiii lui Dumnezeu, dar nu erau din sângele lor. Această poţiune din pocalul Gwinduiva făcea ca boala să nu se lipească de cei care beau din ea.

5:21. Dadam, Primul Tată, s-a căsătorit cu Leitha şi au avut un fiu pe nume Herthew. Apoi, Dadam a luat-o de nevastă pe Maeva, care a avut o fiică, dar nu cu el; aceasta se numea Gwineva şi era un copil din flori zămislit cu Abrimenid din Gwarthon, fiul lui Namtenigal, pe care noi îl numim Lewid, Tatăl Întunecat.

5:22. În vecinătatea ţinutului Copiilor lui Dumnezeu se întindeau pustietăţile unde trăiau Neandhertalienii, Copiii lui Zumat, care înseamnă Cei Care Au Moştenit Moartea. Printre aceştia era şi Namtenigal, un vânător viclean, care era cel mai înţelept şi mai şiret dintre toţi; numai el nu se temea de Copiii lui Dumnezeu, şi numai el îndrăznea să intre în Grădină.

5:23. În zilele când Estartha îşi răspândea învăţăturile, Namtenigal venea adesea să îi asculte cuvintele, ceea ce nu le displăcea Copiilor lui Dumnezeu, fiindcă a-i învăţa pe oamenii sălbatici din jurul lor era o datorie pe care o aveau de îndeplinit. Aşadar, Namtenigal participa la ritualurile lor, însă nu putea să bea din elixirul aflat în pocalul Gwinduiva, pentru că acest lucru îi era interzis. Căci Copiilor lui Dumnezeu le dădea putere şi sănătate, păzindu-i de bolile care îi măcinau pe Neanderthalieni, însă în cazul altora era doar o risipă. De asemenea, Copiilor lui Dumnezeu le era interzis cu stricteţe să se împreuneze cu Neanderthalienii, acesta fiind considerat un păcat ce nu putea fi iertat.

5:24. Ei bine, acel vânător viclean a învăţat multe lucruri de la Estartha şi, într-o bună zi, l-a dus pe fiul ei la ea, iar acesta a devenit ca şi copilul ei, locuind împreună cu ea şi renunţând la felul de a fi al semenilor lui. Estartha l-a numit Lewid, Aducătorul de Lumină, căci intenţiona să-l înveţe obiceiurile celor care mergeau pe calea luminii, ca pe măsura trecerii timpului să contribuie şi el la luminarea poporului său.

5:25. Lewid a crescut înalt şi chipeş; învăţa repede şi astfel a devenit înţelept. Însă în acelaşi timp era şi un vânător puternic şi rezistent, a cărui faimă se dusese pretutindeni. Însă, uneori, chemarea poporului său era foarte puternică; atunci ieşea pe furiş în noapte şi lua parte ritualurile întunecate ale semenilor săi. Astfel, a ajuns să cunoască firea trupească şi plăcerile cărnii.

5:26. Dadam devenise un slujitor al Incintei Sacre, acolo unde vălul ceţos dintre tărâmuri putea fi străpuns, fiindcă toţi aceia din sângele lui Aruah aveau o vedere dublă, putând să zărească fantome, spirite şi fiinţe Sith, precum şi toate lucrurile Celeilalte Lumi, însă nu clar, ci ca

© Biblioteca Spirituală

printr-un văl.

5:27. Lângă locul numit Gisar era o pădurice cu copaci de toate felurile, prin care curgea un râu, şi acolo se mai găseau şi tufişuri înflorite, precum şi tot felul de plante. Maeva avea obiceiul să se plimbe pe acolo în lumina soarelui, iar Lewid se ducea şi el; aşa se face că s-au întâlnit printre copaci. Maeva îl cunoştea, dar în trecut îl evitase; acum, însă, vedea că este chipeş şi că are multe lucruri atrăgătoare, aşa încât piciorul i-a stat pe loc şi nu a fugit.

5:28. Zilele treceau şi cei doi erau tot mai mult împreună, iar Lewid vorbea despre lucruri pe care Maeva nu le mai auzise până atunci. Simţea că sângele îi fierbe, însă nu a răspuns şi nu a luat în seamă ispitele lui, din cauza acelei interdicţii. Aşa că Lewid s-a dus la Mama Lunii, femeia înţeleaptă a Neanderthalienilor, căreia i-a vorbit despre dorinţele sale, rugând-o să-l ajute. Mama Lunii i-a dat două mere ce conţineau o substanţă nocivă, pe care o absorbiseră prin codiţele lor; când Lewid i-a dat-o lui Maeva, aceasta a devenit neajutorată în mâinile lui.

5:29. După aceea, s-au întâlnit din nou, pentru că Maeva se îndrăgostise de Lewid, însă la un moment dat s-a îmbolnăvit de o boală ciudată, şi atunci s-a temut. Apoi, s-a îmbolnăvit şi Dadam, şi pe urmă Lewid, aşa că Lewid i-a zis femeii, „Trebuie să iei esenţă pură din Incinta Sacră, iar Setina, Mama Lunii, va prepara un elixir care ne va vindeca". El a spus acest lucru deoarece niciunul dintre semenii săi nu putuse până atunci să pună mâna pe Substanţa Sacră, deşi întotdeauna jinduiseră acel lucru care le fusese refuzat. Acum, din cauza fragilităţii ei, femeia se lăsase în mâinile lui, iar Lewid a profitat de ocazie.

5:30. Ca să-şi atingă scopul, Lewid i-a dat lui Maeva o poţiune preparată de Mama Lunii, iar aceasta, folosindu-se de viclenie şi înşelăciune, le-a dat să bea din ea lui Dadam şi celor care erau cu el, iar aceştia au adormit. Pe când dormeau, Maeva a furat o parte din Substanţa Sacră şi i-a dus-o lui Lewid, care i-a dat-o Mamei Lunii, iar aceasta a preparat o fiertură.

5:31. O parte din ea i-a dat-o lui Maeva, iar restul a fost băut de Neanderthalieni din groaznicul lor ankital în timpul ritualurilor de noapte. Când a venit dimineaţa, au fost cuprinşi de dureri groaznice, şi înainte de căderea serii toţi Neanderthalienii au fost loviţi de o boală pe care până atunci nu o cunoscuseră.

5:32. Maeva a luat ce i se dăduse şi, ducându-se la Dadam, care stătea în pat, i-a dat o înghiţitură din vasul pe care-l avea, însă pentru a-l determina să bea a trebuit să facă apel la nişte şiretlicuri femeieşti. A băut şi ea ce mai rămăsese, după care au adormit. Dar când s-au trezit dimineaţa, amândoi aveau dureri, iar acesta era un lucru pe care nu-l mai cunoscuseră până atunci. Dadam i-a spus femeii, „Ce ai făcut? Căci ceea ce ni s-a întâmplat nu ar fi posibil decât dacă s-a săvârşit ceea ce este oprit". Femeia a răspuns, „Stăpâne, am fost ispitită şi am căzut, am făcut ceea ce este interzis şi de neiertat".

5:33. Dadam a zis, „Datoria mă obligă să fac anumite lucruri, însă mai întâi hai să mergem la Gisar, în locul numit Bethkelcris, unde voi căuta lumină spirituală". Aşa că s-au dus împreună şi au stat în faţa altarului care se afla sub Pomul Înţelepciunii. Acolo, au avut o viziune, în care s-au văzut amândoi aşa cum erau şi cum ar fi trebuit să fie, şi s-au simţit ruşinaţi. El, pentru că nu se comportase ca un bărbat, iar ea, pentru că fusese perfidă. Acolo, în ceaţa ca o oglindă, s-a dezvăluit păcatul femeii, iar inima bărbatului s-a scorojit ca o floare atinsă de foc.

5:34. Apoi, au văzut materializându-se în ceaţă o fiinţă Spirituală Superioară, care le-a spus, „Vai de voi şi de casa voastră, căci asupra rasei Copiilor lui Dumnezeu s-a abătut răul suprem şi a întinat-o. Moştenirea lui Kadamhapa este pierdută. Scurgerea urât mirositoare care întinează femeia provine din împreunarea incompatibilă, dar asta nu e totul, căci bolile şi stările de rău apar şi din cauza fermenţilor proveniţi din însămânţarea necurată".

5:35. Dadam a zis, „Vina este a femeii; de ce trebuie să sufăr şi eu?". Fiinţa Spirituală a răspuns, „Pentru că voi doi sunteţi acum ca o singură fiinţă, aşa că neplăcerile bolilor şi slăbiciunilor vă lovesc în mod egal, însă nu veţi mai spurca niciodată acest loc. De acum încolo, vălul ceţos va deveni o barieră de netrecut, care va separa cele două tărâmuri, ca să nu se mai întrepătrundă cu uşurinţă. Nu vor mai exista mijloace prin care să comunicăm între noi. Începând din acest moment, bărbatul şi femeia, care erau sortiţi să se unească într-o iubire divină, vor fi separaţi, deşi vor tânji mereu să se reunească. Vor putea să se agaţe unul de altul,

© Biblioteca Spirituală

căutând unitatea care să reaprindă flacăra, însă până când eforturile lor nu vor transcende limitările impuse de lucrurile pământeşti, ele vor fi în zadar. Spiritul omului este acum separat de întreg şi aruncat din nou în starea de inconştienţă, şi la rândul lui va tânji şi el după reunirea cu întregul. Scânteia va căuta să se reîntoarcă în foc; căci altfel nu va mai fi nimic. Pânza sorţii este ţesută din nou, iar potecile destinului sunt refăcute; modelul vieţii este redesenat; din nou, progresul va avea ca punct de pornire ignoranţa, naşterea şi moartea, durerea şi plăcerea, bucuria şi tristeţea, succesul şi eşecul, iubirea şi ura, pacea şi războiul, lumina deplină şi umbra, precum şi nenumăratele nuanţe care alcătuiesc minunatul model al vieţii pe Pământ. Acesta este un nou început, însă un început lipsit de puritate şi copleşit deja de datorii şi poveri".

5:36. Fiinţa Spirituală a continuat, „Destulă răutate s-a născut din încăpăţânarea şi nesupunerea voastră, căci anumite lucruri au fost interzise spre binele vostru. Nemurirea a fost la îndemâna voaastră, însă dacă aţi fi dobândit-o aţi fi abătut un rău şi mai mare asupra voastră şi asupra moştenitorilor voştri, căci scăpând de obligaţia de a vă transforma, şi voi şi ei aţi fi fost incapabili să progresaţi".

5:37. Fiinţele Spirituale i-au alungat pe Copiii lui Dumnezeu din grădină, iar la porţile sale au pus paznici, ca niciunul să nu se mai poată întoarce. Apoi, grădina a fost ascunsă de vălul de ceaţă; apele au încetat să mai curgă, iar rodnicia a dispărut; a rămas doar o pustietate. Copiii lui Dumnezeu s-au dus să locuiască în ţinutul lui Amanigel, care se află dincolo de Munţii Mashur, pe ţărmul Mării Dalemuna.

5:38. De atunci încolo, omul şi-a făurit propria înfăţişare spirituală. Unii, care urau chiar şi ei felul în care arătau, s-au desprins de grup şi au fost ascunşi cu îndurare de adâncimile întunecate; şi aceştia s-au vorbit între ei, „Haideţi să locuim aici în întuneric şi să le pregătim un loc şi altora care sunt ca noi, ca atunci când ne vor urma să ni se alăture şi să locuiască aici". Aşa au luat naştere Regiunile Întunecate locuite de demoni, care nu sunt altceva decât spiritele hidoase ale oamenilor răi.

5:39. Toate aceste lucruri au fost consemnate în scris. În Siboit, se obişnuia să se spună că omul a fost creat în felul acesta: „Dumnezeu a trimis Spiritul Său Artizan pe Pământ, iar imaginea Lui a fost atrasă de un trup lipsit de spirit, şi ea a devenit inima omului".

5:40. Acestea sunt cuvintele scrise de Thonis din Myra în Ludicia, în vremea sa:

5:41. „Mă întrebi ce este omul, iar eu răspund: El este viaţa care devine conştientă de sine însăşi. El este acel ceva ce nu poate fi atins, care cunoaşte lucrurile ce pot fi atinse; este Spiritul în materie, focul în apă. Când a apărut pentru prima dată, nimeni nu-şi aminteşte, aşa că rămân doar vechile poveşti din popor. A existat un început şi apoi o grădină; şi omul s-a trezit în această grădină. Înainte de acest moment nu fusese liber, fiindcă nu se deosebea de lucrurile din jurul lui. Şi întrucât nu avea cum să fie neascultător, binele şi răul nu existau; acestea erau non-existente".

5:42. „Omul a devenit liber datorită faptului că a devenit conştient de sine însuşi, şi având această cunoaştere a negat orice legătură de rudenie cu animalele. Dar pentru că nu se mai afla într-o relaţie armonioasă cu lucrurile de pe Pământ a început să devină nemulţumit, nesatisfăcut şi neliniştit; dorea să aparţină unui loc, dar simţea că acel loc nu era acolo. Fusese renăscut ca un om Dumnezeu, aşa că pe bună dreptate se spune că omul a fost născut din Pământ şi Spirit, sub un copac, care este simbolul vieţii, şi într-o grădină".

5:43. „Acolo, ochii bărbatului şi ai femeii s-au deschis şi, fiind mai presus de dobitoace, şi-au dat seama că sunt diferiţi şi că sunt separaţi de toate celelalte fiinţe care respiră. S-au desprins unul de altul şi s-au ruşinat de starea în care se aflau, fiindcă se simţeau străini. Satisfacţiile carnale ale fiinţelor inferioare nu le mai ajungeau; pierduseră contactul cu Sursa Iubirii, şi cu toate că ştiau că le lipseşte ceva, nu puteau să-şi dea seama ce anume. Dobândiseră cunoaşterea carnală pe care doar omul o posedă, fiindcă numai el simte reproşul divinităţii. Fuseseră îndepărtaţi din Grădina Satisfacţiei fiindcă inhalaseră Substanţa Divină şi nu se mai puteau întoarce acolo din cauza barierei care există între om şi fiinţele non-umane".

5:44. Kamelik a scris: „Cei uniţi au fost separaţi şi din acea zi nu au mai fost niciodată mulţumiţi. Au rătăcit neobosiţi căutând să se reunească şi să găsească împreună bijuteria pe care

© Biblioteca Spirituală

Pământul a pierdut-o pentru totdeauna”.

5:45. Lupisis a scris: „Această primă femeie, care a venit din neant, este zeiţa slăvită de-a pururi, inspiratoarea inimilor, idealul de feminitate cinstit de toţi bărbaţii, preoteasa delicată şi blândă din temple. Este femeia ideală care, din cauza naturii bărbatului, este mereu ispitită de latura sa întunecată, de animalul din ea. Dacă animalul triumfă şi ea se prăbuşeşte, atunci idealul este învăluit de pânzele şerpuitoare ale deziluziei, iar bărbatul pierde ceva din inima lui”.

5:46. Şi mai adaugă şi aceste cuvinte: „Ei nu s-au împărtăşit din înţelepciune, iar fructul pomului cunoaşterii este amar. Bărbaţilor le este refuzat adevăratul lor drept de întâi născuţi. Căderea omului a însemnat desprinderea de contactul iubitor cu Dumnezeu şi căderea în materialitatea carnală. Sufletul care s-a împărtăşit din conştiinţa lui Dumnezeu a căzut în inconştienţă deoarece a căzut în capcana materiei. Căderea l-a separat pe om de sursa care îi susţinea spiritul; din acel moment, efortul său a fost acela de a se întoarce înapoi. După cădere, atunci când bâjbâia orbeşte după Dumnezeu, a descoperit demonii şi i s-a părut mai uşor să se închine acestora decât să-şi continue călătoria”.

5:47. „Dumnezeu aşteaptă mereu; omul nu trebuie decât să-şi ridice privirea, dar este mai uşor să mergi la vale decât să urci dealul. Este mai uşor pentru convingerile spirituale ale omului să degenereze decât să evolueze. Cine dintre oameni ştie adevărul şi poate să scrie bazându-se pe o anumită cunoaştere? Căci n-ar fi acest lucru împotriva Legii? Niciun om n-a fost acolo la început ca să vadă şi să scrie, însă putem fi siguri de un singur lucru; Dumnezeu, Creatorul, ştie cum şi de ce, şi oare acţiunile Celui atât de măreţ pot fi ele lipsite de scop?”.

CAPITOLUL VI - DADAM ŞI LEWID

6:1. Maeva a fugit să-şi salveze viaţa şi multe dintre rudele sale au plecat împreună cu ea. Însă Dadam nu putea să o urmeze, fiindcă boala îl slăbise. Din această cauză nu-şi mai putea controla limba şi bolborosea ca un copil, în timp ce boala îi acoperise trupul cu răni roşiatice, din care curgea ceva. Lewid plecase şi el într-un loc îndepărtat aflat în pustietate.

6:2. Cei rămaşi cu Dadam, care se uitau în urmă spre locul unde se găsea grădina, au văzut limbi de lumină strălucitoare care lingeau cerul de deasupra ei, în timp ce în interior se vedeau flăcări în tot felul de nuanţe. Cei ce căutau să se întoarcă au fost îndepărtaţi cu nişte furnicături dureroase pe care le simţeau în tot corpul, iar durerea se intensifica atunci când voiau să se apropie; aşa că până la urmă au fost alungaţi.

6:3. Când Dadam s-a însănătoşit şi a putut sta în picioare, doar puţini mai rămăseseră cu el, şi s-au dus cu toţii în pustietate, într-un loc unde era apă şi o păşune întinsă. Acolo, Dadam l-a lăsat pe Herthew, fiu său, şi pe mama băiatului, cu Habaris, Cel Învăţat, şi a plecat să îl caute pe Lewid.

6:4. După multe zile, Dadam şi cei care îl însoţeau au dat peste Lewid şi Neanderthalienii săi, care erau foarte bolnavi, şi au ucis mulţi dintre ei, însă Lewid nu era mort, cu toate că fusese rănit mortal şi stătea întins pe o stâncă uriaşă. Când Dadam s-a apropiat, Lewid a ridicat cu greu o mână şi a spus, „Salutare învingătorului şi binefăcătorului care a venit să pună capăt nefericirii noastre”. Şi în timp ce Dadam stătea şi îl privea cu severitate, Lewid a zis, „Este dreptul tău să mă ucizi, căci chiar şi noi, care suntem fiinţe inferioare, aflate mult în urma oamenilor divini, avem o lege a mândriei bărbăteşti. Ce am făcut eu s-a mai făcut şi înainte şi se va mai face, însă eu am greşit pentru faptul că am traversat o barieră necunoscută pe care nu am putut-o vedea, fiindcă noi, prin firea noastră, suntem la fel de contagioşi unul pentru altul cum sunteţi şi voi. Prin urmare, dacă îmi este dat să mor, fie să mor pentru vina de a fi provocat această boală care a lovit popoarele noastre”

6:5. „În vremurile de vis din trecut, când Zeii cei Mari s-au luptat între ei pentru dominaţia Spaţiilor cereşti, iar ţinuturile întinse ale Pământului au fost devastate de un foc nepământesc, Bemotha a fost despicată de săgeţile strălucitoare ale lui Shemas. Atunci a fost dat acest ţinut în stăpânirea poporului meu, deoarece tărâmul vostru era în afara Pământului, undeva departe.

© Biblioteca Spirituală

Ţinutul nostru era un loc plăcut, iar voi spuneţi că din această cauză am rămas aşa cum suntem în prezent; însă noi am fost mulţumiţi. Nu avem nici planuri măreţe, nici scopuri greu de atins, la care oamenii ar trebui să aspire. O astfel de strădanie, după cum prea bine ştii, nu este altceva pentru noi decât o tulburare fără rost".

6:6. „Eu am Dumnezeul meu, iar voi îl aveţi pe al vostru, şi aşa cum s-au confruntat până acum, aşa vor face şi în continuare; însă în acest moment a apărut un nou câmp de bătălie, cu căpetenii noi. Eu voi merge în locul care mi-a fost hărăzit, iar tu vei merge în al tău, şi de acolo, ca nişte comandanţi, vom purta un veşnic război. Aşa ni s-a sortit şi aşa trebuie să fie, dar cine va cuceri pentru regele său acest premiu, care este Pământul? Noi nu ne vom bate cu bâte şi suliţe, cu pietre aruncate şi cu săgeţi zburătoare, ci cu nişte arme mai subtile. Acest lucru nu reprezintă alegerea noastră; noi nu suntem decât nişte jucării ale sorţii.

Tu şi cu mine vom conduce ostilităţile nu datorită calităţilor noastre, ci pentru că noi am fost acolo unde am fost şi atunci când am fost. Acum nu suntem altceva decât două scântei de viaţă într-un mediu ostil, dar ce vom fi peste o sută de generaţii?".

6:7. Dadam a zis, „Ştiu şi eu aceste lucruri, căci ochii mei au fost deschişi întotdeauna.

Şi eu am văzut o câmpie nesfârşită şi fără niciun orizont, însă îi voi conduce pe aceia care au devenit puternici şi îi voi face să caute şi să se străduiască, în timp ce poporul tău va fi slăbit de faptul că se va lăsa pradă simţurilor şi plăcerilor de pe Pământ. Noi suntem dezmoşteniţi, dar nu suntem renegaţi; avem în noi sămânţa izbânzii. Tu şi ai tăi nu aţi fost niciodată mai mult decât sunteţi, fiii căii uşoare, adepţii drumului care coboară".

6:8. După ce au fost rostite aceste cuvinte, Lewid a murit, iar Dadam şi cei aflaţi împreună cu el i-au ars trupul. Dadam şi cei care erau cu el au cutreierat prin pustietate zile în şir, după care s-au îndreptat spre miazăzi, mergând către munţi. Dar într-o bună zi, când Dadam şedea singur undeva printre stânci, cu bărbia în piept, pe la spatele lui a venit un vânător din neamul Ubaliţilor. Când Dadam s-a întors, vânătorul a aruncat o piatră rotunjită şi i-a scos un ochi. După aceea, Ubalitul l-a ucis lovindu-l în cap cu o piatră.

6:9. Acest vânător era fiul lui Ankadur, fiul lui Enanari, regele Ubaliţilor, şi al lui Urkelah, fiica Chaisiţilor. Se ştie acest lucru, deoarece cei care erau cu Dadam au ieşit din locurile sterpe şi au învăţat să devină constructori, devenind mai mari printre Ubaliţi şi ridicând cetăţi în lungul râurilor. Printre ei se afla Enkilgal, care a construit cetatea Keridor, aflată între două mari râuri, precum şi cetăţile Netar şi Baletsheramam; tot el i-a învăţat pe oameni să scrie şi a săpat literele într-un stâlp din Herak.

CAPITOLUL VII - HERTHEW, FIUL PRIMULUI TATĂ

7:1. Cartea Începuturilor ne spune că toate lucrurile au început cu Varkelfa, care mai este numit şi Awenkelifa, din care curge gwinin, energia care stabilizează toate lucrurile şi le face să-şi menţină forma, şi awen, care răspunde la dorinţele care dau formă. Foarte bine, însă oamenii sunt preocupaţi mai degrabă de începuturile rasei lor, iar rasa noastră se trage din Herthew, Cel cu Faţa ca Soarele, fiul Primului Tată.

7:2. Când Herthew era încă tânăr, a fost alungat din ţinuturile luxuriante în care se născuse şi a călătorit prin locuri sălbatice în compania şi în grija înţeleptului Habaris. După multe zile, au ajuns în ţinutul Krowkasis, leagănul rasei noastre, un ţinut cu munţi şi râuri aflat lângă Ardis, şi şi-au pus tabăra acolo, într-o vale. Aveau cu ei slujitori şi turme.

7:3. În acel loc, Herthew a crescut şi a ajuns la maturitate, iar Habaris era întotdeauna lângă el, învăţându-l toate lucrurile pe care trebuia să le ştie. El l-a învăţat pe Herthew cele nouă discipline esenţiale ale lui Imain, precum şi secretele celor trei vase sfinte. Herthew a învăţat că există un loc întunecat, unde aerul este viciat, iar adierile urât mirositoare împrăştie boli şi particule otrăvitoare. Aceea era sursa tuturor maladiilor şi a lucrurilor care provoacă putrefacţie şi ruină. Acel loc fusese închis, ca să nu afecteze Pământul, căci el se afla în alt tărâm, dincolo de sfera muritorilor; însă atunci când s-a consumat o faptă interzisă, acesta a intrat în legătură cu

© Biblioteca Spirituală

Pământul. Astfel, trupurile muritorilor au început să fie influenţate de locul acela nefast.

7:4. Aici şi în alte părţi similare din Lumea Cealaltă urmau să fie atraşi cei răi atunci când vor fi trecut prin porţile înfiorătoare ale morţii. Însă învăţătura lui Habaris se referea la un alt fel de răutate, la aceea când lipsa efortului, indolenţa şi indiferenţa faţă de îndatoriri şi obligaţii, precum şi alegerea căii uşoare reprezintă nişte rele la fel de mari ca şi faptele reprobabile. El i-a învăţat pe oameni să caute adevăratul scop al vieţii, şi anume să transmute iubirea îndreptată spre pofte în iubire adevărată. Acea victorie reală se obţine doar atunci când trupurile sunt învinse, iar poftele şi nevoile lor de bază sunt subjugate.

7:5. Habaris îi învăţa pe oameni aceste lucruri şi încă multe altele, dar multe dintre învăţăturile lui nu au fost pe placul poporului din Krowkasis, care era în aceeaşi stare în care se găsea şi înainte ca strămoşul lui Herthew să fi fost alungat. Aşa încât Habaris a ascuns de ei numeroase lucruri şi i-a învăţat prin intermediul unor povestiri simple, pe care le puteau înţelege. I-a învăţat misterele referitoare la roata anului şi a împărţit anul într-un anotimp de iarnă şi un anotimp de vară, cu un mare ciclu anual de cincizeci şi doi de ani, şi cu un ciclu al Nimicitorului de o sută patru ani. El le-a dat Legile Prosperităţii şi ale Necazului şi a instituit sărbători populare cu ocazia strângerii recoltei şi a însămânţatului. De asemenea, i-a învăţat şi ritualul Ulisidui.

7:6. Însă Habaris l-a instruit pe Herthew în privinţa căilor Celeilalte Lumi. L-a învăţat lucruri referitoare la cele trei raze care pleacă din soarele nevăzut aflat în centru, care contribuie la manifestarea tuturor lucrurilor şi le menţine forma. L-a învăţat şi despre Sufletul Universal, care umple toate lucrurile create, la fel cum Sufletul Omenesc umple trupul muritor. Acest suflet omenesc, a spus el, s-a născut din transmutarea sensibilităţii şi a simţirii muritoare în sensibilitate şi simţire divină, prin suprimarea instinctelor de bază ale muritorilor. El a căpătat tărie prin dezvoltarea sentimentelor de iubire dintre bărbat şi femeie şi dintre aceştia şi rudele lor, prin aprecierea frumuseţii, prin respectarea îndatoririlor, prin dezvoltarea tuturor acelor calităţi care aparţin oamenilor, şi nu animalelor.

7:7. Herthew a învăţat că Sufletul Omenesc este trezit la viaţă de substanţele care se revarsă din Divinitate; că sufletul puternic este transformat şi modelat în funcţie de dorinţele sale, dar că sufletul slab nu este propriul lui stăpân, fiindcă este lipsit de vlagă şi instabil, astfel încât viciile lui îl denaturează. În viaţa de apoi, sufletul nobil va avea parte de o fericire fără limite; va avea o strălucire minunată şi va umbla cu mândrie. Sufletul meschin al celor răi este întunecat, deformat şi trist, de aceea va fi atras în locuri compatibile cu starea în care se află, aşa că se va duce în locuri întunecate.

7:8. Când Herthew abia trecuse pragul maturităţii, nişte oameni cu bărbi negre şi suliţe începuseră să calce hotarele ţinutului Krowkasis, iar Idalvar, regele acelei ţări, i-a strâns la un loc pe luptătorii săi; chemarea a ajuns şi la urechile lui Herthew, iar acesta s-a pregătit să plece. Însă Habaris i-a cerut să mai rămână o vreme, întrucât nu era pregătit pentru bătălie. Apoi, Habaris a luat nişe pietre şi a făcut un foc ciudat, cum nu se mai văzuse până atunci; când flăcările s-au micşorat, a scos din foc ceea ce se numeşte „copilul văpăii verzi", un material pe care l-a bătut până când a devenit lamă de sabie. Pe aceasta a fixat-o într-un mâner din corn de animal, iar după ce a ascuţit-o şi a încercat-o, i-a dat-o lui Herthew, zicând, „Iat-o pe Dislana, Cea care Muşcă Amarnic, slujitoare credincioasă a celui ce loveşte cu putere şi dreptate". Apoi, a făcut un scut din răchită acoperit cu piele de bou şi un coif de piele, care acoperea faţa şi gâtul. Echipat astfel, Herthew a plecat spre tabăra lui Idalvar, luând cu el opt luptători.

7:9. În acele zile, oamenii luptau cu suliţe pe care le aruncau cu mâna, cu bâte, cu pietre pe care le azvârleau şi cu beţe ascuţite cu ajutorul focului şi îngreunate, dar nu se luptau de aproape. Aşa că atunci când Idalvar a văzut sabia lui Herthew s-a minunat, deoarece îi depăşea puterea de înţelegere; dar văzându-l pe Herthew cum se lupta şi cum cădeau vrăjmaşii în faţa lui, a rămas mut de uimire.

7:10. Niciunul dintre cei aflaţi în jurul regelui nu putea înţelege cum se făureau asemenea arme, progenituri ale focului şi pietrei, însă Habaris a mai făcut şi altele, iar Herthew a devenit mâna dreaptă a regelui şi primul erou al Rasei Nobile. Regele i-a oferit-o pe fiica sa de nevastă,

© Biblioteca Spirituală

însă Herthew a refuzat, spunând, „Încă nu sunt suficient de matur”.

7:11. Când războiul a luat sfârşit, Herthew s-a retras în locul unde Habaris făcuse acea sabie strălucitoare, şi unde deja îi învăţase şi pe alţii misterele făuririi ei, pecetluindu-le gura prin magie. Însă Herthew era mai puţin interesat de armele de luptă, dorind mai degrabă să cunoască misterele vieţii şi ale bătăliei pe care o poartă Spiritul cu trupul muritor. Aşa că în timp ce lucrătorii lui scoteau săbii strălucitoare din pietrele căzute din cer, Habaris îl învăţa pe Herthew şi pe fraţii lui de bătălie, şi iată lucrurile pe care le-au aflat din gura lui.

7:12. „Dincolo de Dumnezeu există Absolutul, pe care niciun om nu trebuie să încerce să-l înţeleagă, căci acesta există şi a existat întotdeauna într-o stare aflată mai presus de înţelegerea limitată a omului. Din acest Absolut a fost zămislit Dumnezeu, Desăvârşirea tuturor Desăvârşirilor”.

7:13. „Ca să creeze, Dumnezeu a vizualizat mai întâi în gând, apoi a generat o undă de energie, care, ca să spunem aşa, s-a solidificat, dând naştere la ceea ce am putea numi pietrele de construcţie. Energia aceasta curgătoare a dus şi la apariţia Imnului Ceresc, care a pus laolaltă pietrele de construcţie, dând naştere unor forme armonioase. Aşa că pe bună dreptate se spune că toată creaţia reprezintă harpa lui Dumnezeu, şi că ea răspunde la cântecul Său şi la atingerile Sale. Este o desfăşurare veşnică. Vocea lui Dumnezeu poate fi auzită şi în vocea frumoasei Sale fiice, ce înzestrează cu viaţă şi frumuseţe toate lucrurile care cresc”.

7:14. „Creaţia are la bază un scop divin, pe care doar puţini îl pot şti; această cunoaştere este cheia tuturor întrebărilor fără răspuns. Dobândirea ei se aseamănă cu tragerea unei draperii groase, care a ţinut o odaie în semiîntuneric, astfel încât dintr-o dată toate lucrurile devin clare şi distincte. Acela care reuşeşte să obţină această cunoaştere va şti Taina cea Mare, răspunsul la enigma din toate timpurile; va fi o cunoaştere mai presus de orice îndoială. Scopul acesta divin şi taina divină referitoare la el sunt numite Gwenkelva”.

7:15. „În afară de Gwenkelva, Dumnezeu nu are nimic de câştigat de pe urma creaţiei Sale, cu excepţia faptului că fiind o Fiinţă ce posedă o infinită iubire şi bunătate, El ar trebui să aibă ceva anume prin care să primească darul iubirii şi să răspundă la el. Pentru că nici măcar fiinţele muritoare nu sunt satisfăcute de iubirea de sine. De asemenea, El a avut nevoie de ceva care să contrasteze cu El Însuşi, un agent prin care să se poată manifesta, şi acesta este creaţia”.

7:16. „Pentru muritori, creaţia este şcoala vieţii; terenul de antrenament pentru dobândirea dumnezeirii. Există Trei Cercuri ale Realităţii, trei tărâmuri, trei stadii ale existenţei. Acestea sunt: *Cerul*, unde poate fi atinsă perfecţiunea întrevăzută de pe Pământ; unde dorinţele şi idealurile se materializează; unde strădaniile dau roade; unde potenţialul spiritual latent în om, care a fost dezvoltat aşa cum se cuvine, ajunge la maturitate şi la realizare. *Pământul*, locul de antrenament, de dezvoltare şi de pregătire, terenul de încercare, câmpul de bătaie unde oamenii îşi descoperă adevărata natură atunci când sunt confruntaţi cu provocările vieţii, cu competiţia şi cu disputele; locul unde competiţia şi certurile reprezintă regula. Aici sunt concepute scopurile şi obiectivele ce urmează să fie realizate mai târziu, în locul adecvat. Aici este punctul de plecare, începutul călătoriei; aici trebuie să facem o alegere înţeleaptă în privinţa drumului pe care îl vom urma. Şi mai este şi *Tărâmul Orizontului Înceţoşat*, locul aflat la mijloc, locul spiritelor, unde cele de sus pot comunica cu cele de jos, iar spiritele libere rătăcesc în limitele care le-au fost impuse”.

7:17. Aceste lucruri, pe care Habaris le-a dezvăluit în acele zile îndepărtate, au fost rescrise de-a lungul timpului pentru a fi accesibile înţelegerii noastre, însă ar fi lipsit de înţelepciune să le grăim în aceste zile dificile, când cuvintele devin curse în care cad cei neatenţi.

7:18. Ei bine, Idalvar dorea să înveţe secretul lamei strălucitoare făurite din pietrele căzute din cer, însă niciunul dintre aceia care veniseră cu Habaris sau care lucrau pentru el nu erau dispuşi să îl dezvăluie, iar regele se temea să îi pună la încercare. Aşa că s-a gândit bine la acest lucru şi a trimis apoi după fetele sale, cărora le-a spus ce au de făcut, întrucât avea un plan prin care să afle taina. Apoi, a trimis o invitaţie pentru Herthew şi Habaris. Când aceştia au ajuns în tabăra regelui au văzut că se organizase o mare adunare în cinstea lor, iar fetele regelui se purtau foarte frumos cu ei; una îi zâmbea lui Herthew, iar cealaltă lui Habaris, care era bătrân şi

© Biblioteca Spirituală

cu părul alb. Deşi la început Habaris a rămas indiferent şi s-a arătat a fi plictisit, fata regelui s-a dat pe lângă el, încurajându-i chiar şi nebuniile, în încercarea de a-l fermeca cu inteligenţa şi frumuseţea ei.

7:19. Nu după mult timp, şiretlicurile ei feminine au prins în cursă inima lui Habaris, dar cu toate că era aproape gata să dezvăluie taina, eforturile făcute de femeie erau mult prea mari, aşa că jocul a devenit obositor, astfel încât într-o seară nu a mai putut suporta compania acestuia. În toiul petrecerii, după ce se goliseră multe vase cu bere, iar oamenii cântau şi povesteau cu voce tare, aceasta s-a strecurat afară cu un tânăr luptător care îl slujea pe tatăl său. Mulţi dintre cei ce stăteau pe băncuţe au văzut acest lucru şi au început să murmure, dând din cap cu tâlc în direcţia lui Habaris, care a înţeles, deşi părea că a băut atât cât putea.

7:20. Habaris începuse să o iubească pe tânără, aşa încât a simţit o durere în inimă, dar în sinea lui ştia că copacul unei iubiri la bătrâneţe poartă doar fructele bătrâneţii. Însă i-a găsit scuze, gândindu-se că poate este vorba doar de vreun capriciu de fecioară, şi că acest lucru nu atârnă mai mult decât o pană care pluteşte pe apă, că nu este nimic serios, pentru că capriciile acestea sunt specifice mai mult bărbaţilor decât femeilor. Poate, s-a gândit el, este vorba doar de o indiscreţie nevinovată.

7:21. Aşa că la venirea zilei, când toţi aceia care se veseliseră s-au întors cu regret la îndatoririle lor, Habaris s-a apropiat de rege şi i-a cerut mâna fiicei sale. I-a vorbit astfel, „Fiica ta Klara m-a încântat cu firea ei fermecătoare; m-a vrăjit cu veselia şi frumuseţea ei; a părut că se simte bine în compania mea; sunt sigur că nu am interpretat greşit semnele". Regele nu a fost încântat peste măsură, căci cu toate că îşi dorea mult să afle taina sabiei strălucitoare, nu avea intenţia să-i dea mâna fiicei sale lui Habaris, dar nici nu voia să-l jignească. Prin urmare, i-a răspuns cu precauţie, zicând, „Obiceiul cere ca orice pretendent la mâna unei femei de viţă nobilă să fie el însuşi de viţă nobilă şi să fie vrednic în bătălie. Însă eu ţin la tine atât de mult, încât nu aş lăsa ca acest obicei să împiedice căsătoria, fiindcă şi tu poate că eşti un luptător vrednic printre cei din neamul tău. Dar hai să nu tratăm superficial această chestiune, fiindcă fata este încă tânără şi ar fi bine ca mai întâi să îi câştigi inima. Căci, fără îndoială, va fi o soţie destoinică, fiindcă este mereu gata să înveţe şi are o minte pătrunzătoare. Nimic nu o bucură mai mult decât să dobândească cunoaştere". Şi discuţia s-a încheiat în felul acesta.

7:22. Ei bine, câteva zile mai târziu, Idalvar şi suita sa, însoţiţi de Herthew şi Habaris, s-au dus la un loc de adunare, aflat la o distanţă de cinci zile de mers, unde se organizau serbări populare. Oamenii obişnuiau să se adune acolo la intervale de treisprezece luni pline pentru a sărbători anotimpul rodniciei, unii dintre ei venind de la distanţe foarte mari. Lângă locul de adunare era o colibă în care trăia un vrăjitor clarvăzător, pe nume Gwidon, care, în a treia noapte după luna plină, făcea profeţii cu privire la evenimentele anului următor.

7:23. Idalvar şi cei ce erau cu el şi-au prezentat darurile, iar apoi şi-au ocupat locurile în faţa acelei colibe. Imediat, Gwidon a ieşit afară învelit în pieile unor câini sălbatici, având pe cap o coroană de corn de animal şi ţinând în mână un toiag ce avea la capăt un craniu. S-a aşezat lângă un foc mic, în care a aruncat nişte prafuri, care au făcut să se ridice un nor de fum ce l-a învăluit complet. Când norul s-a risipit, vrăjitorul părea că doarme, dar după puţin timp şi-a săltat capul; apoi s-a ridicat în picioare şi a început să profeţească.

7:24. A vorbit o vreme despre lucruri mărunte, apoi despre pericolele care urmau să îi pândească pe oameni din partea vrăjmaşilor care vor coborî din Ţinuturile Nordice. A profeţit o mare vărsare de sânge, spunându-le oamenilor că vor fi salvaţi de o mare căpetenie, de un rege care va cunoaşte secretul sabiei strălucitoare, şi care el însuşi va şti să o făurească. I-a îndemnat pe oameni să facă eforturi, să se pregătească şi să îşi găsească cât mai degrabă căpetenia.

7:25. Dintre toţi oamenii, doar Habaris cunoştea tainele sabiei strălucitoare, însă el nu era un războinic, iar Herthew nu era născut din viţă nobilă, conform obiceiurilor acelor oameni. Aşa că deşi au vorbit mult, vorbăria nu le-a fost de niciun folos, căci nu au putut rezolva problema. Au hotărât, aşadar, ca fiecare să meargă pe drumul lui, dar să se întâlnească din nou în acel loc la următoarea lună plină, când Gwidon va putea să-i ajute să ia o decizie.

7:26. Odată întors în tabăra sa, Idalvar nu mai avea nicio ezitare în privinţa căsătoriei

© Biblioteca Spirituală

fiicei sale, poruncind ca acest lucru să se petreacă numaidecât. Însă a hotărât ca Habaris să-i iniţieze deîndată pe el şi pe fiii săi în misterele sabiei strălucitoare. Convenindu-se acest lucru, a început să facă pregătirile pentru căsătorie.

7:27. Habaris şi Klara s-au căsătorit, iar Idalvar şi fiii lui au fost parţial iniţiaţi în tainele sabiei strălucitoare, fiindcă regelui i s-a spus că o iniţiere completă ar dura mai mult timp. Aşa că atunci când s-au dus din nou la locul de întâlnire, Idalvar a fost proclamat căpetenie de război, iar fiii săi urmau să îi ia locul în ordinea vârstei, în cazul în care ar fi pierit în bătălie. Însă Habaris vorbise cu Gwidon în secret, iar lucrurile erau aranjate în aşa fel încât dacă şi fiii lui Idalvar vor pieri, locul căpeteniei să fie luat de Herthew.

7:28. Regele şi cei veniţi cu el s-au întors la locuinţele lor, unde urmau să pregătească luptători, însă Herthew urma să se întoarcă la locul de întâlnire şi să-i instruiască pe luptătorii de acolo în privinţa tacticilor de luptă pe care care le vor folosi atunci când vor da piept cu duşmanii.

7:29. Ei bine, în noaptea nunţii, după ce s-au retras în umbrarul lor, Klara a izbucnit în lacrimi şi a plâns cu capul pe genunchii lui Habaris, mărturisindu-i că nu este fecioară şi că-l înşelase, şi îl implora să o ierte. Habaris a ridicat-o şi i-a spus, „Chiar şi omul cel mai înţelept devine prost atunci când inima îi orbeşte judecata. Şi cu cât este mai bătrân, cu atât este mai prost. Nu a întrebat-o dacă îl iubeşte, fiindcă ştia că nu ar putea să-l iubească şi să îl înşele; ea îi dăduse inima altuia, şi odată cu ea şi fecioria. Însă a scuzat-o în sinea lui, gândindu-se că nu-l înşelase cu bună ştiinţă, ci doar îşi respectase îndatorirea pe care o avea faţă de tatăl său. De asemenea, iubind pe cineva cu adevărat şi dorind să dovedească acea iubire, ea a trebuit să să sacrifice propria fericire şi mulţumire sufletească, precum şi respectul de sine al viitorul soţ; algerea fusese a ei. Aşa este mereu. Habaris a întrebat-o dacă tatăl ei ştia despre felul în care stau lucrurile, iar ea a zis, „A bănuit, doar sunt fiica lui, nu?”. Astfel, pentru că alesese să nesocotească obiceiul oamenilor, Habaris s-a trezit legat de o soţie care nu-l iubea. Se întreba, oare va fi şi o soţie fătarnică şi infidelă?

7:30. O femeie se păstrează pentru soţul ei sau nu, în funcţie de criteriul după care s-a căsătorit. O femeie care se păstrează pentru căsătorie este puţin probabil să fie infidelă; o femeie dobândită cu uşurinţă înainte de căsătorie nu va fi mai puţin abordabilă după aceea, fiindcă dacă ea spune că criteriul este iubirea, atunci înseamnă că măsoară cu un lucru nestandardizat, cu ceva ce poate varia între un centimetru şi un kilometru. Un bărbat care îşi declară iubirea se poate gândi fie doar la o aventură, fie la o iubire de o viaţă; propunerea de căsătorie este cea care stabileşte diferenţa şi arată intenţia.

7:31. După căsătorie, regele a arătat puţin interes faţă de Habaris, fiindcă l-a păstrat pe tânărul războinic al Klarei în escorta sa, în loc să îl fi trimis în altă parte. Nici Klara nu s-a înfrânat, astfel încât să dea dovadă de bună-cuviinţa care înnobilează calitatea de soţie, decât atunci când a fost vorba de ieşiri în public, ceea ce nu a reprezentat altceva decât o crustă înşelătoare menită să ascundă iubirea viciată de dedesubt. Astfel, Habaris a trebuit să rabde ruşinea de a fi înjosit în ochii oamenilor, căci Klara îi era infidelă pe ascuns.

7:32. Habaris i-a făcut o vizită lui Herthew şi la întoarcere i-a spus regelui că el şi fiii lui vor primi iniţierea finală.

7:33. Aşa că după ce au făcut pregătirile, au pornit la drum, însoţiţi de Klara, către locul unde se aflau pietrele căzute din cer, acel loc fiind un munte ce avea o despicătură adâncă, în care se găsea o peşteră mare, din care ieşea un râu. Odată intraţi în peşteră, Habaris le-a spus celor aflaţi împreună cu el să aştepte acolo unde erau, căci numai Idalvar, fiii săi şi Klara puteau să-l însoţească în locul de iniţiere, care se afla într-o mică grotă la care se ajungea trecând printr-un culoar îngust, închis de o uşă grea şi luminat de un foc care fusese deja aprins, un foc care ardea mocnit, cu o văpaie albastră.

7:34. După ceva timp, cei care aşteptau afară s-au neliniştit, dar a mai durat mult până când s-au apropiat de uşă, iar atunci când au făcut asta au fost apucaţi de gât, astfel încât s-au speriat şi au fugit, iar unul dintre ei a murit. Apoi, au venit cei ce ştiau tainele pietrelor căzute din cer şi au eliberat drumul, iar toţi cei aflaţi în peşteră au pierit. Habaris a făcut ceea ce trebuia

© Biblioteca Spirituală

făcut, căci deşi este bine ca oamenii să se conformeze legilor făcute de oameni, există o lege mai presus de toate, care face ca oamenii care sunt oameni să trăiască, deşi uneori decide că şi aceştia trebuie să moară.

7:35. Herthew s-a căsătorit cu fiica lui Idalvar şi au avut un fiu care a murit la şapte ani. Fiica lui Idalvar a murit atunci când i-a dat naştere. Invadatorii au venit şi au fost înfrânţi după un mare masacru, iar Herthew a devenit primul rege al tuturor oamenilor care trăiau în ţinutul Krowkasis.

CAPITOLUL VIII - GWINEVA

8:1. Maeva, odinioară soţia lui Dadam, a găsit adăpost la oamenii din Ardis şi acolo a dat naştere lui Gwineva, fiica din flori, însă pe măsură ce copila creştea s-a văzut că are părul roşcat. Deşi toată lumea ştia că existau oameni cu părul blond sau cu părul negru, nimeni nu văzuse vreodată pe cineva cu părul roşcat. De asemenea, în Ardis se semnalaseră boli ciudate, care erau puse pe seama străinilor; prin urmare, din cauza acestor lucruri, Maeva şi fiica ei au fost alungate.

8:2. Ele au ajuns la o baltă aflată în apropiere de hotarul cu ţinutul Krowkasis şi şi-au construit un adăpost din stuf, trăind acolo mulţi ani de zile. Însă Maeva a fost ucisă de o fiară sălbatică, iar Gwineva a rămas singură, dar a învăţat multe de la spiriduşii care veneau la ea şi astfel a ajuns să fie vrăjitoare.

8:3. Timpul trecea şi jumătăţile de oameni numiţi Neanderthalieni au început să se adune în jurul locuinţei ei; crezând că este o zeiţă, aceştia au început să o venereze. Faima ei începuse să se răspândească, astfel încât Herthew a auzit despre această femeie şi a trimis oameni să afle ce este cu ea şi să vină să îi spună. Gwineva ştia de Herthew, însă el nu ştia cine este sau dacă vreun copil al lui Maeva supravieţuise. Când Herthew a auzit veştile a devenit curios şi şi-a trimis oamenii să o aducă la el, iar aceasta s-a conformat. Au adus-o în faţa lui şi a văzut că este îmbrăcată cu o mantie de pene şi cu un veşmânt din piele de căprioară; părul ei despletit, ca al altor femei, îi ieşea din mantie căzându-i aproape până la genunchi. A rămas uimit de părul ei roşcat, care se prăbuşea ca o cascadă, iar inima i-a tresărit văzând-o cât este de frumoasă.

8:4. Herthew i-a dat lui Gwineva un umbrar şi slujitori, însă ea a preferat să fie slujită de Neanderthalieni, pe care oamenii din preajma lui Herthew îi disprețuiau. Aceştia au murmurat în legătură cu femeia ciudată, pentru că au văzut că bărbaţii Neanderthalieni intrau în umbrarul ei nestingheriţi; totuşi, purtarea ei era decentă şi feciorelnică; Neanderthalienii îi arătau un mare respect.

8:5. Era anotimpul rodniciei, şi când Herthew a plecat spre locul de adunare a luat-o pe Gwineva cu el, însă Neanderthalienii nu puteau merge acolo. Aşa încât au rămas în urmă, însă oamenii i-au alungat. Când au ajuns la locul de întâlnire şi Gwidon a văzut-o pe Gwineva a rămas surprins, căci el văzuse o asemenea femeie în apele întunecate; cu toate acestea, i-a urat bun venit şi a fost surprins de înţelepciunea ei şi de calităţile ei de vrăjitoare. Când a venit vremea ca Gwidon să profeţească, toţi cei ce veniseră să îl vadă, şi care se găseau acolo, au început să se teamă, căci întârzia să iasă afară, iar luna începuse să dispară, mâncată de întunericul nopţii. Dar când au început să se înghesuie ca să plece s-a auzit un strigăt puternic şi Gwidon a apărut; în acel moment, a izbucnit un foc mare de o parte şi de alta a lui. Oamenii nu au mai plecat, ci au rămas ţintuiţi pe loc.

8:6. Gwidon a vorbit pe larg, spunându-le că semnul de pe cerul nopţii prevestea o nouă eră. Că aşa cum luna va creşte iar în strălucire, tot aşa şi rasa lor va deveni mai puternică şi mai plină de vigoare, întinzându-se pe toată faţa Pământului şi supunând popoarele mai mici. Că un fiu al lui Herthew îi va conduce pe fiii lor afară din Krowkasis, şi că fiii lui şi fiii lor vor continua să înainteze către apus, până la Hesperis, care înseamnă Tărâmul Spiritelor. Că acolo îşi vor împlini destinul final. Le-a spus că va fi o mare vărsare de sânge, când fraţii se vor lupta între ei, iar taţii se vor lupta cu fiii lor, însă în felul acesta va apărea un pol central în jurul căruia se va

© Biblioteca Spirituală

crea cadrul pentru dezvoltarea rasei lor. A zis, „Eu voi merge în spirit în fruntea avangardei”.

8:7. Mai târziu, Herthew i-a cerut lui Gwidon să arunce sorţii şi să citească în cenuşă, fiindcă dorea să afle lucruri legate de Gwineva. Gwidon a făcut acest lucru, spunându-i că ea este tovarăşa ce i-a fost sortită, femeia care urmează să îi fie soţie; că este într-adevăr fecioară şi că nu va fi dezonorat. Şi i-a mai zis, „Ea se comportă în felul în care o face din inocenţă, nu din neruşinare”. Însă ce i-a spus Gwidon lui Herthew nu era decât un bob dintr-un sac cu grâne, fiindcă ştia şi văzuse mult mai multe lucruri.

8:8. Când Herthew s-a întors în ţinutul său, i-a făcut curte lui Gwineva şi i-a cerut să se căsătorească cu el, şi după un an de zile aceasta a acceptat. Oamenii, auzind ce intenţionează să facă, au fost nemulţumiţi şi au început să cârtească împotriva acestei căsătorii, spunând că nu se cuvine ca regele lor să se căsătorească cu o vrăjitoare, cu o femeie ciudată în atât de multe privinţe. De asemenea, era un obicei care interzicea amestecul sângelui, şi nu era niciun dubiu în privinţa ei, deşi unii credeau că poate fi totuşi acceptată.

8:9. Gwineva nu era înrudită pe linie de sânge cu Herthew, aşa că nefiind vorba despre un incest, ea a decis să nu spună nimic despre relaţia lor, pentru că îl iubea, iar iubirea găseşte întotdeauna scuze. Totuşi, în pofida cunoaşterii pe care o avea şi a înţelepciunii sale, inima îi era plină de teamă din cauza originii ei, dar cu toate acestea nu lăsa să se vadă că este neliniştită. Nu se simţea în largul ei printre oameni, dar nu a cerut niciodată să li se permită Neanderthalienilor să vină înapoi. A încercat să devină acceptabilă în ochii oamenilor îngrijindu-i pe bolnavi cu ierburi şi leacuri, dar cu cât trata şi vindeca mai mulţi, cu atât oamenii se temeau mai mult de ea; şi temându-se, au început să o evite, cu excepţia situaţiilor când aveau mare nevoie de ea.

8:10. Totuşi, Herthew rămăsese ferm în decizia lui de a se căsători, deşi mulţi îl sfătuiseră că ar fi fost mai bine să o ia pe Gwineva ca concubină sau ca pe ceva mai puţin decât o soţie. Aceştia îi ziceau, „Nimeni nu ar avea de obiectat dacă ar fi tratată ca o femei fără niciun rang; ca o parteneră, dar nu să te căsătoreşti cu ea, căci căsătoria i-ar da un statut necuvenit; şi este oare căsătoria atât de necesară? Plăteşte înţeleptul pentru plăcintă dacă o poate mânca gratis ori de câte ori vrea?”.

8:11. Asemenea vorbe l-au înfuriat pe Herthew, căci el ştia că Gwineva este o femeie care a fost păstrată pentru căsătorie, şi încerca să spună lucrul acesta oamenilor, însă ei râdeau, zicând, „Te-a vrăjit; pune-o la încercare”. Însă el răspundea, „Acest lucru este nedemn, pentru că ar arunca asupra ei dubiul şi neîncrederea; o fecioară rămâne fecioară, indiferent dacă este numită aşa cu cornul sau cu bagheta, şi indiferent dacă este bănuită de oamenii cu minte carnală, care sunt mai familiarizaţi cu femeile cu reputaţie mai proastă”. Totuşi, mulţi aveau îndoieli în privinţa acestei căsătorii, căci nimeni nu ştia din ce neam se trage Gwineva, iar aceasta nu lămurise pe nimeni, deşi se obişnuia ca la logodnă să se spună acest lucru. Însă Herthew şi Gwineva nu s-au logodit, deşi căsătoria fusese anunţată.

8:12. Însă nepoţii şi celelalte rude ale lui Idalvar semănaseră seminţele discordiei printre oameni, şi pentru că era vreme de pace, când calităţile unei căpetenii războinice nu erau necesare, mulţi şi-au plecat urechea la vorbele lor. Aşa se face că oamenii s-au împărţit în două tabere, cei ce erau de partea lui Herthew şi cei ce erau împotriva lui. Atunci, Herthew a vorbit poporului şi a spus, „Haideţi ca acesta să nu fie un lucru care să învrăjbească oamenii, ci ceva ce se va decide la următoarea serbare populară”.

8:13. Vremea semănatului trecuse, dar nu era încă timpul să se strângă recolta, aşa că tinerii făceau concursuri de aruncare cu suliţa şi îşi încercau puterile în multe lucruri bărbăteşti. În timpul acesta, Herthew stătea aşezat pe o platformă sprijinită de palisadă şi îşi dădea cu părerea sau decidea cine a câştigat. În interiorul palisadei era un drum pe unde oamenii se puteau plimba, şi mai erau şi nişte locuri de unde puteau fi azvârlite pietre mari; dintr-un astfel de loc a venit o armă ucigătoare care a trecut prin capul lui Herthrew şi i-a străpuns umărul mâinii cu care ţinea scutul, doborându-l la pământ. Imediat s-a stârnit o mare larmă şi o mare învălmăşeală; oamenii au început să se lupte şi mulţi dintre ei au murit, însă Herthew a fost dus la adăpost în umbrarul lui Gwineva. Acolo era apărat de slujitorii săi, dar zona din interiorul palisadei fusese luată în stăpânire de oamenii care îi erau ostili lui Herthew.

© Biblioteca Spirituală

8:14. Înainte de lovitura mişelească, cei care erau în favoarea lui Herthew erau mai numeroşi şi mai puternici, dar după ce a fost atât de grav rănit s-au împuţinat, iar dintre cei rămaşi de partea lui unii au început să şovăie, căci aşa este firea omului. Însă spre deosebire de trestiile fragile care se dovedeau a fi şovăitoare, oamenii care îi rămăseseră fideli erau neclintiţi, căci şi aceasta stă în firea omului.

8:15. Ei bine, când Gwineva şi oamenii înţelepţi s-au aplecat să-l îngrijească pe Herthew au văzut că deşi fusese rănit la umăr, braţul cu care ţinea scutul nu era lipsit de simţire, căci o prinsese pe Gwineva de mână; însă nu putea face la fel şi cu braţul cu care ţinea sabia, cu toate că acela nu fusese rănit. Prin urmare, şi-au dat seama că arma încovoiată fusese vrăjită, şi nicio femeie nu putea îndepărta o astfel de vrajă, după cum nu puteau nici oamenii înţelepţi, căci nu dispuneau de calităţile necesare. În zilele care au urmat, vraja a permis intrarea prin rană a unor demoni, care şi-au făcut locuinţa acolo, astfel încât Herthew era chinuit, iar trupul lui se distrugea, urmând să intre apoi în acea stare de linişte care precedă moartea. Demonii au ocărât-o pe Gwineva, au făcut-o în toate felurile şi au strigat cu voce tare la oameni spunându-le să-şi abandoneze regele.

8:16. Locul în care stătea Herthew se găsea pe malul unui lac, iar în acel lac era o insulă numită Inskris, adică Insula Celor Morţi, unde erau duşi atât muribunzii, cât şi cei morţi, înainte de a fi încredinţaţi apelor. Pentru că oamenii credeau că aceia care erau aruncaţi în lac se deşteptau complet pe Lumea Cealaltă, în timp ce morţii îngropaţi în pământ se deşteptau doar pe jumătate, iar pe jumătate rămâneau adormiţi timp de mulţi ani. Aşa că aceia care îi erau credincioşi lui Herthew l-au cărat la bărci şi i-au însoţit pe el şi pe Gwineva pe Insulă, fără a avea de suferit, fiindcă nimeni nu îi deranja pe aceia care îşi jeleau mortul. Pe insulă erau preoţi şi nouă fecioare sfinte, care se ocupau de ritualuri, în timp ce alte femei se îngrijeau de cei care abia muriseră, însă Herthew nu era mort, deşi pe jumătate trecuse pragul.

8:17. Când au ajuns acolo, Herthew a fost dus în adăpostul muribunzilor, unde a continuat să fie îngrijit de Gwineva. Gwidon a deschis craniul lui Herthew, în locul unde fusese despicat, şi a scos afară demonul care se cuibărise acolo; apoi a fiert şi a preparat nişte poţiuni puternice, care au alungat vraja. Când, după câteva zile, a ieşit de acolo, Herthew nu se mai afla în pragul morţii, deşi era slăbit şi în anumite privinţe era ca un copil.

8:18. În timp ce Herthew zăcea rănit atât de grav, rudele lui Idalvar se certau între ele, iar acest lucru a dus la lupte şi bătălii. Însă nimeni nu s-a apropiat de insulă ca să-l vatăme pe Herthew, fiindcă acela era un loc sacru, care i-a oferit adăpost. Când a venit vremea serbării populare, în locul întâlnirii s-a dat o mare bătălie, iar Gwidon a fost ucis. A venit însă o zi când, deşi nu era în deplinătatea puterilor, Herthew a putut să meargă, aşa că el şi Gwineva au plecat de acolo, împreună cu aceia care rămăseseră cu ei. Însă înainte să părăsească insula care le oferise adăpost, s-au căsătorit.

8:19. Pe urmă s-au dus într-un loc aflat la mare distanţă şi pe măsura trecerii anilor, Herthew şi-a recăpătat puterea, iar Gwineva a născut fii şi fiice. Acela era un loc bun, fertil şi cu apă din belşug, aşa că au prosperat. A venit însă o perioadă de secetă, când apele au secat, iar turmele au murit. Din această cauză, Herthew a trimis oameni în ţinutul Krowkasis, însă aceştia s-au întors şi au spus că şi acolo pământul fusese lovit de năpastă, iar poporul suferea. A trimis alţi oameni spre Apus, şi aceia s-au întors înapoi şi au spus că acolo pământul nu era lovit, dar oamenii nu voiau să îi primească, ci îi întâmpinau cu suliţe.

8:20. Atunci Herthew a trimis din nou oameni în Krowkasis pentru a le spune celor de acolo despre belşugul care se află spre Apus, iar aceştia s-au întors cu un grup de luptători conduşi de Ithilis, şi mulţi oameni au venit împreună cu ei. Herthew nu mai era în stare să poarte arme, iar fii lui erau prea tineri şi neexperimentaţi în luptă. Prin urmare, i-a dat pe cei doi fii ai săi, care erau suficient de mari, în grija lui Ithilis, ca să înveţe arta războiului; aceştia l-au urmat cu fidelitate şi au devenit oameni de valoare în bătălia care a urmat. Mulţi au părăsit ţinutul Krowkasis şi s-au stabilit în Apus, acolo unde s-a aşezat şi Herthew împreună cu Gwineva.

8:21. Timpul a trecut, iar Herthew a ajuns renumit pentru înţelepciunea lui, aşa că Ithilis, regele Araniei, l-a onorat cu pământuri şi slujitori. Cei doi fii ai lui Herthew, care-l urmaseră pe

© Biblioteca Spirituală

rege şi erau gemeni, s-au căsătorit cu cele două fete mari ale regelui, care şi ele erau gemene. Acest lucru a dat naştere unor probleme, căci regele, deşi avea trei soţii, nu avea niciun fiu; prin urmare, cei doi fii ai lui Herthew au devenit moştenitorii săi. Regele era derutat, fiindcă cei doi bărbaţi nu puteau stăpâni împreună şi ambii aveau aceeaşi trecere în ochii săi. Totuşi, era datoria regelui să îşi numească moştenitorul şi să-l proclame în faţa poporului său, astfel încât după moartea lui să nu existe dezbinare. Aşadar, Ithilis l-a consultat pe Herthew, întrebându-l cum să judece această situaţie, şi Herthew a spus, „Lasă soarta să decidă cine va fi rege".

8:22. În Arania, oamenii se adunau de patru ori pe an la serbările populare. Era obiceiul ca cu aceste ocazii să fie anunţate noile legi, să se facă judecăţi şi să se tranşeze toate disputele. Aşa încât înainte de serbare populară ce tocmai urma să aibă loc, Herthew a pregătit o piatră artificială din nisip, argilă şi alte lucruri, şi cât era încă moale a băgat în ea mânerul sabiei sale mari, Dislana, Cea care Muşcă Amarnic, iar când piatra s-a întărit, mânerul sabiei Dislana a rămas prins acolo. În jurul ei a trasat pe pământ un cerc mare, pe care l-a împărţit în două.

8:23. În ziua în care oamenii s-au adunat ca să-i asculte cuvintele, Ithilis le-a vorbit despre nedumerirea sa în legătură cu cei doi fii ai lui Herthew şi cu fiicele sale, şi a zis, „Ca poporul să nu se dezbine şi ca regatul să nu se rupă prin luptă este bine să rezolvăm această problemă acum. Prin urmare, îi voi pune la încercare pe cei doi bărbaţi la care ţin la fel de mult. Acela care va scoate arma cea mare a tatălui lor din această piatră, care o va desprinde de acolo şi o va apuca de mâner, va deveni moştenitorul meu legiuit, iar celălalt va fi pentru el ca un frate mai tânăr. Vor încerca rând pe rând, atâta timp cât durează ca o pană să cadă la pământ, iar cel care va începe va fi acela care îşi va arunca brăţara pe lamă. Apoi, cei doi fii ai lui Herthew s-au aşezat în cele două puncte unde linia care împărţea cercul îi atingea circumferinţa, astfel încât se găseau faţă în faţă, şi fiecare dintre ei avea trei brăţări.

8:24. Apoi, unul a încercat să tragă sabia cu mâna, însă nu a putut, din cauza faptului că era ascuţită. Celălalt a încercat să-şi aşeze palmele de o parte şi de alta a lamei, presându-le una de alta în timp ce trăgea în sus, însă nici el nu a reuşit să o mişte. Primul a încercat din nou, imitând ceea ce fusese făcut, dar cu mai multă forţă, aşa încât piatra aproape că se ridică de la pământ, dar sabia nu voia să iasă. Apoi a venit rândul celuilalt să se apropie de piatră, însă de data aceasta a pus mâinile sub marginile pietrei, ca să o poată ridica, după care a prăbuşit-o peste o piatră aflată în apropiere şi a spart-o în bucăţi. A apucat apoi sabia Dislana de mâner şi a fluturat-o deasupra capului. Oamenii l-au aclamat, în timp ce fratele său i-a cuprins mâinile ca să-l felicite. Astfel, cu ajutorul înţelepciunii, problema a fost rezolvată.

BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: "***Cartea crengii de argint***":

1:14. "***Singura concluzie la care poate ajunge un om inteligent este că toate marile scripturi, dacă sunt citite aşa cum se cuvine şi dacă sunt înţelese cu adevărat, provin dintr-o singură sursă. Toate sunt de inspiraţie divină, însă claritatea revelaţiei variază considerabil, aşa cum se întâmplă şi cu puritatea transmiterii ei. Fiecare dintre ele răspunde anumitor necesităţi şi satisface anumite capacităţi spirituale specifice, însă orice scriptură diluează Adevărul şi reduce strălucirea luminii. Aceste lucruri sunt esenţiale, deoarece Adevărul poate fi văzut numai atunci când divinitatea din sinea omului se trezeşte; din acel moment, scripturile nu mai sunt de niciun folos***."

© Biblioteca Spirituală